

342206
I. MOLDOVAN
BIOPOLITICA

BIOPOLITICA

Biblioteca Eugenică și Biopolitică a „Astei”

KOLOZSVÁRI
EGYETEM

KÖNYVTÁRA

(1872)

342206

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BIBLIOTECA

EUGENICĂ ȘI BIOPOLITICĂ A „ASTREI“

APARE SUB ÎNGRIJIREA

PROF. UNIV. Dr. I. MOLDOVAN

BCU Cluj / Central University Library Cluj

II

EDITURA :

INSTITUTUL DE IGIENĂ ȘI IGIENĂ SOCIALĂ din CLUJ
ȘI
SUBSECȚIA EUGENICĂ ȘI BIOPOLITICĂ a „ASTREI“

BIOPOLITICA

DE

I. MOLDOVAN

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BCU Cluj-Napoca

RBCFG201300670

CLUJ 1926

542206

BCU Cluj / Central University Library Cluj

INTRODUCERE

În lucrarea de față voi milita pentru o organizare și o activitate în cadrele Statului, cari să fie pătrunse și conduse de îndatorirea supremă, de a garanta înainte de toate prosperitatea biologică a capitalului uman. Capitalul uman este totalitatea cetățenilor, iar prosperitatea biologică este integritatea lor fizică, intelectuală și sufletească. Fizicul, intelectul și caracterul se întregesc și abia din echilibrul lor armonic rezultă prosperitatea biologică adevărată.

Doate va fi surprinzător dacă afirm, că această prosperitate biologică a capitalului uman se află azi într'o stare deplorabilă și că măsurile, de a o reface, sunt de o extremă urgență.

De fapt medicina în ultimele decenii a făcut progrese enorme și aproape zilnic se perfecționează mijloacele pentru a vindeca boli. Igiena în partea care se ocupă cu profilaxia boalelor infecțioase dispune de un arsenal întreg de măsuri, cari au făcut, că boli, grozave mai înainte, au dispărut complet, altele s'au redus la un minim și toate pot fi combătute cu siguranță aproape absolută atunci, când mijloacele indicate de știință se aplică

de fapt. În partea ei tehnologică pe de altă parte igiena publică a redus la minimum neajunsurile sanitare legate de viața în colectivități și prin opere grandioase de prevenire a paralizat ori a anihilat chiar efectele dăunătoare ale mediului extern fizic. Măsurile acestea din urmă de prevenire funcționează cu siguranță aproape matematic acolo, unde se aplică exact și la timp. Rezultatul acestor progrese ale științelor medicale și ale științelor naturale în genere a fost o reducere progresivă și considerabilă a mortalității generale și în consecință o urcare continuă a duratei medii de viață.

Durata medie a vieții umane a fost:

În secolul al 16-lea aproximativ de 20 de ani

” ” ” 17 ” ” ” 25 ” ”

” ” ” 18 ” ” ” 32 ” ”

și în secolul al 19-lea singur s'a urcat durata în mediu cu 17 ani în țările din apus și se urcă încontinuu. Numai Indiile au rămas cu o medie de 21 de ani ca și înainte cu secole. Dacă deci într'o țară europeană din apus noul născut în secolul al 16-lea avea șanse să trăiască 20 ani, azi durata medie a vieții este de 50 ani. La acest rezultat splendid a contribuit în special reducerea mortalității infantile și a mortalității prin boli infecțioase acute. Rezultatul final este, că majoritatea acelor, cari înainte mureau în vârsta copilăriei ori a adolescenței, azi ajung la vârsta reproducției

și se propagă, urcând vigoarea numerică a colectivității și contribuind prin munca și activitatea lor la mersul civilizațiunii. Mulți, foarte mulți din aceia, cari mai înainte fiind debili și defectuoși erau eliminați fără cruțare, la intrarea în viață chiar, prin selecțiunea naturală, azi trăiesc până la bătrânețe și constituie mândria științei și a acțiunii milostive, pline de sentimentalismul duios al societății.

Este de remarcă, că acest minunat rezultat nu se datorește numai medicinei curative și igienei, ci îndeosebi urcării confortului economic, a culturai generale și a standardului de viață în strict raport cu progresul civilizației.

Concluzia firească ar fi deci, să ne plecăm înaintea acestor efecte strălucite ale civilizațiunii, să fim satisfăcuți și recunoscători, să nu încurcăm ori să împiedecăm acel progres, care poate va duce acolo, că mortalitatea infantilă se va reduce aproape la zero, că toți oamenii vor ajunge la vârsta lui Mathusalem și suprimându-se acțiunea barbară a selecțiunei naturale, suprimându-se ori contrabalansându-se în mod artificial diferențele biologice dintre indivizi, vom ajunge la acea epocă de aur, visată de mulți, când în egalitate și frăție desăvârșită ne vom îmbrățișa în deplină armonie și fericire. Ce frumoasă perspectivă, ce splendid tablou final pentru toți aceia, pentru cari idealul este o viață în

comoditate perpetuă, scutită de luptă și concurență, pentru toți aceia, cari în acea înfrățire generală, în egalitatea tuturor, văd cel mai sigur suport și singura posibilitate de a-și ascunde lipsa de calități, de a trăi fără muncă în contul altora.

Dar să vedem odată, dacă situația actuală și perspectivele pentru viitor sunt de fapt atât de splendide. Atunci când vigoarea, starea sănătății publice a unei colectivități se judecă numai după morbiditate și mortalitatea generală, concluzia se pare firească în special atunci, când nu ne interesăm efectiv de soarta generațiilor viitoare. Este însă o serie întreagă de greșeli profunde, cari în mod forțat trebuie să ducă la această concluzie. În primul rând e confundarea vigoarei, a prosperității colectivității cu așa numita sănătate publică, judecată după frecvența bolilor și după cifrele mortalității; a doua e credința, că ameliorarea stării economice și a confortului duce în mod forțat și la o ameliorare a prosperității biologice și a treia e credința, că colectivitatea națională ori politică se comportă în organizația și funcțiunea ei ca un organism și că e deci suficient a garanta o întreținere rațională, pentruca metabolismul să decurgă automat în direcția normală. Aceasta este o comparație care mai are și defectul, că neglijează complet patrimoniul de calități ereditare și grija pentru generațiile viitoare.

Ori starea vigoarei biologice a capitalului uman este azi tristă de tot și perspectivele pentru viitor sunt mai mult decât îngrijorătoare. Vigoarea aceasta este în raport invers chiar cu sănătatea publică măsurată după media de viață și declinul ei se accentuează în raport direct cu progresul civilizației, cu progresul economic și cultural.

Am văzut din expunerea asupra Igienei Națiunii cum progresul civilizațiunii elimină progresiv selecțiunea naturală și socială, o intervertește chiar în sensul, că se înmulțesc și deci își propagă potențat calitățile slabe cei defectivi, pauperi, imbecili și criminali, iar cei cu calități superioare — în raport direct cu progresul civilizațiunii — se propagă tot mai puțin, până dispar. Rezultatul final va fi o reducere progresivă a calităților superioare, o dominațiune cantitativă și calitativă a celor cu defecte ereditare serioase, a acelor, cari în toată ființa lor se apropie de primitivitate și de sălbătăcie.

Vigoarea fizică în țările civilizate de mult a început să scadă. Aceasta o arată lămurit statistica recrutărilor cu proporția redusă în mod progresiv a celor apți pentru serviciul militar. Vigoarea intelectuală nu se poate compara cu cea a trecutului, chiar dacă nu ne referim la perioadele de înflorire cu pletera lor de genii în intervale scurte de timp. O simplă analiză a capacității intelectuale a

generației de azi duce la rezultate, cari relevează în mod indiscutabil scăderea continuă a nivelului biologic. O astfel de analiză făcută de Terman la 1,700.000 de indivizi a arătat, că la americani capacitatea intelectuală în aproape 50% din populațiune este inferioară mediei normale. Scăderea vigoarei morale a generației de azi cred că nu trebuie demonstrată în special. Ea este evidentă când o comparăm cu perioade din viața noastră anterioară, și se relevează cu atât mai mult, când ne gândim la mentalitatea morbidă, care conduce azi destinele Statelor. Ea ne arată o legătură strânsă cu progresul civilizațiunii, îndeosebi când o studiam în raport cu evoluția centrelor urbane și industriale.

Nu poate fi nici o îndoială, că vigoarea fizică, intelectuală și morală și deci prosperitatea biologică a capitalului uman scade progresiv, chiar în urma progresului civilizațiunii. Și dacă studiam trecutul și vedem cum răsar și apun civilizațiuni, îngropând cu sine Statele ori popoarele, cari le-a creat, dacă ne dăm seamă de situația de azi și de incapacitatea noastră fiziologică, de a suporta cu o vigoare progresiv redusă supraîncordările încontinuu crescânde ale civilizației de azi, se vede, că și noi ne aflăm la începutul apusului civilizațiunii actuale, care-și continuă calea neîmpiedecată în evoluția ei fatală. Și aceasta chiar și fără a putea întrevedea, unde este

acea rezervă încă neuzată de popor, care înainte apărea pe scenă în atari perioade și lua în primire patrimoniul cultural dela popoarele distruse cu perspectiva sigură de a fi apoi însuși distrus după o nouă ascensiune.

S'ar crede, că aceste fapte fiind de mult cunoscute în cercurile științifice, bărbații de Stat, răspunzători pentru evoluția colectivității lor și în primul rând interesați de a cunoaște legile, după cari evoluiază atari colectivități umane, s'ar crede, zic, că acești bărbați de mult au încercat, de a încetini cel puțin evoluția tragică, chiar dacă ea se părea fatală. Este interesant, că de aceste probleme nu s'a interesat politica, nu s'au interesat bărbații de Stat, absorbiți complet de problemele ivite în strânsă legătură cu evoluția economică, pe care o consideră ca unicul factor hotărîtor pentru evoluția unui neam, a unei țări. De evoluția biologică s'au interesat savanții în laboratoare, departe de viața publică, care în toate detaliile ei ca și în problemele mari a fost, se vede, dominată totdeauna de interese pasagere, de stăpânirea materiei, de materia însăși. Acestei materii i-a căzut pradă viața cu toate manifestațiunile ei. Chimia, fizica au dominat evoluția tuturor științelor și prin exploatarea cu succes a naturii au dirijat soarta individului și a colectivității. Biologia? A fost considerată ca o știință interesantă pentru discuții generale asupra evoluției

speciilor, asupra teoriei lui *Lamarck*, *Darwin*, asupra eredității, discuții academice ori de salon, fără nici un răsuneț general. Cu toate că acei savanți, prevăzând dezastrul creat din cauza nerespectării legilor biologice, au atras de mult atenția asupra acestei consecințe, abia în ultimul timp și timid de tot începe biologia a-și lua locul pe care-l merită ca știință fundamentală și dominantă în orice problemă în legătură cu evoluția umană. Această evoluție este destul de bine studiată și precizată în legile cari o conduc și ne arată, că indivizii sunt inegali din punct de vedere ereditar și deci inegali și în posibilitatea de a se manifesta în viață. Este stabilit, că așa cum în metabolismul celular diferitele faze trebuie să alterneze încontinuu, să se afle într'un perpetuu echilibru dinamic, așa și în evoluția individuală ori a națiunii calitățile biologice constituante, fizice, intelectuale și morale trebuie să se desvolte în mod armonic într'un echilibru dinamic. Este dovedit, că însușirile dobândite în decursul vieții nu se transmit decât excepțional asupra descendenței și deci confortul și cultura — în cel mai minunat grad — lasă neinfluențat patrimoniul ereditar. Este mai departe o urmare naturală, că nerespectarea legilor cari conduc viața, se răzbună prin boală și declin. Cu toate acestea nimeni nu se gândește, să respecte în organizarea pentru prosperitatea

capitalului biologic uman aceste legi, cari ne dirijează soarta în mod exclusiv. Această prosperitate niciodată nu va putea fi servită, dacă avem în vedere exclusiv interesele individuale ori sociale ale generației actuale și dacă nu ne lăsăm conduși în toate faptele noastre de adevărul, că noi suntem numai intermediari în șirul generațiilor, înzestrați din moși-strămoși cu toate calitățile noastre, că nu avem deci dreptul de a dispune liber, în interes individual numai de acest patrimoniu, cum nu avem nici dreptul de a-l cheltui în interes social, înainte de ce l-am valorificat pentru cei ce ne vor urma. Privirea biologului nu cuprinde numai momentul înșelător ori prezentul îngust și seducător. Numai scrutând trecutul și prezentul vede lămurit ce poate fi în viitor și care poate fi singura cale potrivită unei evoluții firești.

Dar azi domină în individ, în societate, în conducerea Statului ca și în lupta partidelor politice principiul individualist în continuă concurență cu cel social. În jurul acestor două principii s'au format doctrine și sisteme politice și fiecare crede, că e singurul îndreptățit, de a garanta o completă îndestulare a cetățenilor. În lupta dintre individul, care vrea să fie stăpân în conformitate și în raport cu calitățile sale și societatea, care vizează o egalitate, indiferent de deosebirile firești, în lupta aceasta după maximul de îndestulare materială

pentru individ ori pentru societate se uită ori se neglijează cele mai elementare noțiuni asupra vieții, cele mai drastice avertismente, cele mai dezastruoase urmări, rezultate din nerespectarea legilor biologice.

În ciuda constatărilor precise, repetate și confirmate de mai mult de o jumătate de secol, se crede și azi orbește, că pentru a garanta prosperitatea biologică este suficient de a ameliora condițiile economice de trai și, ce e mai mult, în goana după succesul maxim material se sacrifică, fără scrupul, chiar și capitalul biologic uman, a cărui prosperitate se invoacă în mod fățarnic ca scop final. În ciuda constatării inegalității ereditare dintre indivizi, se apără cu înverșunare doctrine și organizațiuni, cari pleacă în toată construcția lor dela ficțiunea egalității și se naște și prinde teren o democrație, care vede în participarea egală a tuturor la treburile publice singura garanție efectivă a binelui obștesc.

Și nu este exclus, ba este chiar mai mult decât probabil, că o egalitate se va ajunge odată, însă în sensul, că dispărând toate elementele superioare și reducându-se progresiv și cele normale, se va recădea din nou în primitivitate și barbarie.

Dacă este evident, că acest declin se datorește exclusiv nerespectării continue a evoluției firești a capitalului uman, atunci singurul remediu, pentru a reface evoluția dera-

iată și pentru a împiedeca cu siguranță declinul, nu poate fi altul, decât respectarea întru toate a legilor, cari ne conduc viața. Este un postulat elementar, care odată satisfăcut trebuie să aibă un succes sigur. În loc să se facă exclusiv politică individualistă ori socială, să se bazeze organizațiunea și activitatea în Stat și în orice altă colectivitate pe singurul fundament real și posibil: pe principiul biologic, pe armonizarea tuturor acțiunilor în vederea unicului scop, care motivează existența Statului, pe prosperitatea biologică a capitalului uman, în loc să se măsoare importanța acțiunilor după nevoile restrânse individuale ori după trebuințele vagi sociale, cari vizează în fine, tot binele maxim al unei colectivități de indivizi, să se pună în centrul întregii activități și a întregii sollicitudini familia, singurul element care determină evoluția patrimoniului ereditar în bine, când este ocrotită, în rău, când este nesocotită.

Noi nu credem deci în fatalitatea declinului civilizației și nu o putem admite îndeosebi pentru noi, cari abia am intrat în acest declin și putem ușor să-l îndreptăm pe baza rezervelor bogate de capital biologic nealterat, care zace în pătușă noastră țărănească. Putem să-l îndreptăm cu singura condițiune: de a pune răspunderea biologică la baza organizațiunii noastre colective și chiar a activității individuale.

Înainte de toate va fi însă necesar să avem o orientare precisă asupra capitalului biologic uman, de care dispune țara și aceasta atât din punct de vedere cantitativ, cât și calitativ. Cunoscând calitățile biologice specifice nouă și prevăzând evoluția cantitativă în viitor, conformându-ne precis legilor biologice, ne vom putea apoi alcătui mai ușor acel program de ansamblu, pe baza cărui se va putea realiza în mod optimal prosperitatea capitalului nostru biologic. Ținta trebuie să fie această prosperitate integrală biologică și nu numai valori culturale ori economice, cari urmărite în mod unilateral desechilibrează și deraiază mersul evoluțiunii. E mai modestă ținta la aparență și atunci de sigur că civilizațiunea nu va mai putea progresa atât de rapid ca azi. Calea ei va fi mai săracă în efecte strălucitoare, în momente de amăgire seducătoare, dar va fi cu atât mai sigură și mai senină și va duce încet dar drept înainte spre maximul de cultură și fericire, ce poate realiza genul omenesc.

În loc să ne distrugem în mod prematur, înainte de a ne fi ajuns apogeul, înainte de a fi putut și noi contribui cu valori neperitoare la clădirea culturii generale, să facem tot posibilul, ca să punem în valoare calitățile noastre pozitive și să desmințim pe detractorii, cari ne cred un popor inferior și incapabil de creațiuni culturale superioare.

Din cele expuse până aici reiese că:

1. *Statul este o formațiune politică, o organizare colectivă cu scopul de a garanta prosperitatea biologică, maximă posibilă, a cetățenilor săi.*

2. *Această prosperitate se poate asigura exclusiv respectând integral legile evoluției biologice individuale și umane în general.*

3. *Un program de ansamblu, bazat pe realitatea capitalului uman și vizând exclusiv prosperitatea lui biologică, va trebui să dirijeze tot gândul și toată acțiunea atât individuală, cât și colectivă. Odată intrat în conștiința generală acest program biopolitic, având la bază răspunderea biologică, va îndruma în mod automat evoluțiunea spre calea dorită, armonizând într'un echilibru viabil, în cooperare fertilă, tendințele individualiste și sociale, cari fără frâna și directiva principiului biologic deraiază cu siguranță. Așa cum în individ, pe baza instinctelor biologice conservatoare, rezultă optimul de acomodare abia din concurența tendințelor individualiste și sociale, așa cum în familie reafptăm aceleași principii: biologic, individualist și social ca necesare menținerii optimale, așa și în Stat pe baza programului biopolitic este neapărat nevoie de o continuă concurență între tendințe de politică individualistă și socială, pentru a ajunge totdeauna la echilibrul optim acomodat situațiunii.*

4. *În centrul preocupărilor biopolitice va sta familia procreatoare ca singurul focar, de a cărui puritate depinde viitorul biologic. Interesul pentru individ este limitat, având numai să i se dea concursul, ca să-și poată exterioriza în mod optimal calitățile sale biologice pozitive.*

5. *Singura măsurătoare reală a valorii individuale ca și a națiunii și a țării va fi ansamblul calităților biologice. Acestea fiind în primul rând un patrimoniu moștenit, variabil dela om la om, rezultă în mod forțat o inegalitate firească, căreia trebuie să i se acomodeze răspunderi și îndatoriri variate.*

6. *Stratificarea societății în raport cu variațiunea în limite largi a calităților biologice este un proces natural. O nivelare artificială prin o democrație inconștientă se face totdeauna în contul valorilor superioare, menite în mod natural să fie conducătoare în luptă.*

7. *Selecțiunea naturală și socială prin mediul extern fizic și social păstrându-și importanța covârșitoare pentru mersul evoluțiunii biologice, ele vor trebui ajutate, nu în sensul suprimării brutale a celor defectivi, ci în sensul eliminării lor dela procreare și dând concursul maxim celor cu calități biologice superioare.*

8. *Vigoarea capitalului uman nu este identică cu sănătatea publică susținută exclu-*

ziv prin combaterea mortalității și prin apărarea față de influențele dăunătoare ale mediului extern fizic. Cu toate progresele splendide ale acelei sănătăți publice, vigoarea biologică a scăzut progresiv în mod înspăimântător.

9. *Evoluției fiziologice individuale și evoluției biologice generale trebuie să i se subordoneze evoluția economică și culturală.* Programul biopolitic va fixa în mod specific alcătuirea Statului în general și deci conținutul esențial al constituției, vizând exclusiv evoluția biologică. El va indica precis activitatea departamentelor centrale, a serviciilor exterioare și a societății.

În cele ce urmează voi încerca, să indic pentru diferitele organizațiuni și ramuri de activitate din cadrele Statului directivele principale biopolitice. Aceste indicațiuni nu pot avea de loc pretenția de a fi complete și au deci mai mult o importanță de principiu. Rămâne ca studii ulterioare, făcute pentru fiecare ramură în parte de specialiști mai competenți decât mine, să detalieze, ceea ce eu am putut indica numai în mod sumar.

Directive biopolitice pentru activitatea departamentelor ministeriale.

Reiese lămurit din cele spuse deja, că biopolitica nu este identică cu politica sani-

2*

tară de azi și că ea nu poate intra numai în atribuțiunile unui singur resort. Toate departamentele vor fi angajate în mod esențial la executarea unui program comun și abia din colaborarea tuturor vă putea rezulta prosperitatea biologică generală.

Dacă totuși încep cu un grup de ministere, în a căror frunte pun pe cel al sănătății, o fac pentru motivul; că acestea au îndatorirea de a se ocupa în mod direct cu prosperitatea biologică umană. Țin să accentuez însă, că ordinea în care se vor succede diferitele probleme ori departamente, nu indică o ierarhie în ce privește importanța lor.

Ministerul Sănătății publice.

Prin noua directivă biopolitică *Ministerul Sănătății publice* câștigă o importanță deosebită, cuprinzând problemele, în cari se concentrează activitatea medicală și igienică. Este adevărat, că aceste probleme nu vor fi singurele de importanță pentru prosperitatea biologică a cetățenilor, poate nici cele mai importante, dar personalului medical specializat până la un punct în problemele biologice va trebui să i se rezerve un rol conducător în realizarea programului biopolitic. În mod automat deci acest minister va deveni centrul de acțiune în realizarea reformei biopolitice.

Dacă înainte eram de părerea, că acest minister trebuie să cuprindă între atribuțiile sale toate problemele, cari stau în directă legătură cu sănătatea publică, azi în lumina noilor nevoi biopolitice va trebui să ne gândim serios la o diviziune a muncii, care să fie îndrumată exclusiv de o perfecționare optimă în ce privește diferențierea și o ușurare maximă în ce privește cooperarea spre un unic scop. Chiar și numai problemele cari stau în cea mai strânsă legătură cu sănătatea sunt prea vaste, prea variate, ca să intre fără pierdici în atribuțiile unui singur resort cu o specializare limitată într'o direcție medico-igienică.

Este o greșală fundamentală a organizațiunii actuale, că medicul are o serie de îndatoriri importante, pentru cari îi lipsește complet competența. El are să îndrumeze și să controleze d. e., măsuri de igienă rurală ori urbană, fără a avea cunoștințele elementare de tehnologie sanitară, cunoștințe, cari sunt din domeniul ingineresc. Iar inginerul care proiectează și execută aceste măsuri, de importanță hotărâtoare pentru salubritatea publică, nu are idee de postulatele igienei, cari neapărat trebuiesc respectate; și în fine aceia, cari conduc destinele unei atari colectivități și au ca cea mai înaltă îndatorire salubritatea publică, nu au idee nici de igienă, nici de tehnologie sanitară. Așa am ajuns acolo,

că din greșala aceasta de organizare, cu toate progresele științei igienice, tehnice și administrative a profitat atât de puțin colectivitatea, pentru care ar trebui să se aplice.

Așa se motivează gruparea în mai multe resorturi a problemelor, cari stau în cea mai strânsă legătură cu sănătatea și cu vigoarea biologică a capitalului uman, resorturi, cari vor trebui să colaboreze cât se poate de intim, formând de fapt un singur nucleu complex dar unitar, pentru realizarea programului biopolitic. Ministerul Sănătății publice va avea în atribuțiile sale problemele medicinei curative și ale igienei medicale, deci centrul preocupărilor sale va fi omul. Ministerul lucrărilor publice se va ocupa cu igiena urbană și rurală în partea tehnologică și cu problema alcătuirii tehnice a unei colectivități. Așezările umane și mediul extern fizic modificat în atari colectivități vor fi esența preocupărilor acestui resort. Ministerul muncii se va ocupa cu cel mai important și cel mai intim raport dintre om și mediul extern, cu munca, cu activitatea fiziologică necesară menținerii echilibrului biologic, atât din punct de vedere fiziologic, medical, cât și tehnic. Și în fine rămân o serie de probleme, cari vizează îndeosebi soarta biologică a generațiilor viitoare și se referă la prosperitatea biologică a națiunii, probleme, cari cu toată importanța lor azi nu au loc între preocupă-

riile centrale și sunt lăsate spre rezolvire întâmplării ori soartei generoase. Aceste probleme de natură complexă medicală, tehnologică, pedagogică, juridică și administrativă vor trebui neapărat grupate într'un nou resort, acela al vigoarei națiunii.

În acest mod am grupat în aceste patru resorturi centrale toate problemele, conducerea întregii activități, care se referă în mod direct la prosperitatea biologică umană, constituind acel nucleu central, care va îndruma în primul rând realizarea programului biopolitic.

Cu organizarea Ministerului Sănătății publice ne vom ocupa în detaliu într'una din broșurile viitoare. Nu este nevoie să insist aici asupra necesității, ca acest resort să-și îndrumeze toată activitatea spre prosperitatea biologică a cetățenilor.

Ministerul lucrărilor publice

Cu atât mai evidentă — din punct de vedere biopolitic — este nevoia unei noi îndrumări a *Ministerului lucrărilor publice*. Cu toate că acest departament este menit să fie centrul de acțiune al uneia dintre cele mai importante categorii de specialiști, a inginerilor, atribuțiile sale sunt foarte reduse, rău delimitate și de relativ puțină importanță, așa încât de mult și cu insistență se discută nece-

sitatea de a exista a acestui Minister. Ori în cadrele programului biopolitic acest resort va câștiga o importanță deosebită prin faptul, că în afară de atribuțiile actuale va cădea în sarcina lui conducerea și organizarea măsurilor, menite de a contrabalansa ori de a preveni chiar efectele dăunătoare ale mediului extern fizic în colectivități umane și o parte cel puțin a efectelor civilizațiunii în centrele urbane. Probleme ca aprovizionarea cu apă de băut, îndepărtarea murdăriilor, curățenia publică, de a căror rezolvire depinde în mare măsură starea capitalului biologic uman în centrele urbane, problema ventilațiunii, a luminatului, a încălzitului, importante îndeosebi în anumite condițiuni speciale, sunt atribuțiuni de importanță generală, pentru cari lipsește o conducere și o organizare unitară. De importanță socială însă cu un răsunet imediat asupra vigoarei capitalului biologic uman sunt problemele în legătură cu locuința, cu terenul de clădit în centrele urbane, cu planul de ansamblu al așezărilor urbane, probleme, a căror rezolvire prudentă în interesul capitalului uman formează o parte esențială a programului biopolitic. Este adevărat, că satisfacerea acestor nevoi va cădea în mare parte în sarcina comunelor. Inșă chiar și atunci, când odată administrația comunală va fi în stare să se intereseze cu competența necesară și cu succes de acele nevoi, existența unui

minister cu atribuțiile indicate mai sus va fi indispensabilă pentru asigurarea unei conduceri unitare, a unei autorități de inițiere, de îndrumare și de control, cu competență superioară, dar și în vederea executării precise a programului biopolitic în partea, care privește salubritatea publică și evoluția așezărilor urbane. Acest minister va avea și îndatorirea de a se îngriji, ca și colectivitățile rurale, cari din propriile lor puteri în mod izolat nu-și vor putea satisface nevoile salubrității publice, să fie ajutate ori asociate în vederea realizării celor mai urgente.

Ministerul lucrărilor publice în noua sa îndrumare biopolitică va corespunde unei nevoi urgente și vitale și va avea în special menirea, de a pune toate mijloacele tehnicii moderne în serviciul colectivităților administrative, cu scopul de a preveni efectele dăunătoare capitalului uman, inerente conviețuirii în colectivități.

Ministerul muncii.

În cea mai strânsă legătură cu Ministerul Sănătății publice va trebui să se organizeze și să lucreze *Ministerul muncii*, în a cărui competență intră prevenirea influențelor dăunătoare capitalului biologic uman inerente muncii ori în directă legătură cu ea. Atribuțiile acestui minister nu se vor limita însă la

prevenirea accidentelor muncii, la igiena industrială, la protecția copiilor și a femeilor în industrie, la aplanarea conflictelor muncii, ci va cuprinde problema muncii în întreg complexul ei sub raport biologic. Acest aspect biologic al problemei ne prezintă munca într'o formă, care diferă complet de cea dictată de politica economică de azi și evident și protecțiunea muncii ori mai bine zis a muncitorului se va schimba în mod esențial. Poate la nici o altă problemă nu se evidențiază atât de limpede nevoia respectării legilor biologice și importanța covârșitoare a noilor directive, cari derivă în mod simplu și clar în lumina biopoliticei.

Munca de fapt este considerată ca un mijloc de a câștiga pâinea de toate zilele. Ea este deci luată ca o nevoie impusă, o corvoadă, rezervată în primul rând pentru aceia, cari din lipsa mijloacelor de trai sunt avizați la câștig. Sub muncă se înțelege ceva greu, obositor, depus fără angajament sufletesc și fără bucurie. O activitate depusă cu plăcere nu se consideră muncă. Valoarea muncii se măsoară aproape în raport direct cu oboseala rezultată. Munca aceasta se poate înlocui și se înlocuește de fapt în mod progresiv prin mașină, se mecanizează și ea progresiv, privită și apreciată fiind în raport cu intensitatea și abilitatea acțiunii musculare, mecanice în primul rând. Civilizația și industria-

lizarea progresează fără a respecta capacitatea biologică individuală sau generală, fără considerațiune la nevoile și posibilitățile biologice. Cine vrea să trăiască întră, trebuie să intre în muncă, trebuie să se acomodeze mersului mașinii, trebuie să sacrifice acesteia energiile sale fizice și sufletul în întregime. Pe cine-l interesează faptul, că recompensa primită nu stă în nici un raport cu sacrificiul real adus și că absorbția și nimicirea această fără suflet a capitalului biologic uman a avut și va mai avea urmări dezastruoase atât individuale cât și generale? Cine nu vede, că chiar această exploatare și desconsiderare a energiilor umane a creat în mod forțat contraste între clasele sociale și a agravat ori a deraiat chiar evoluția firească? Măsurile de protecție, de igienă a muncii, azi nu sunt dictate de o pricepere reală a situației, de grija supremă de a ocroti capitalul biologic uman, ci de tendința, de a urca productivitatea muncitorului printr'o menajare sistematică a energiilor sale, printr'o exploatare mai rafinată și mai distructivă tot odată.

Dar munca este o nevoie fiziologică, o fază a metabolismului individual. Alternarea dintre muncă și repaos este o necesitate pentru menținerea stării normale, ca și faza distructivă și constructivă a metabolismului celular, cari alternează încontinuu într'un echilibru dinamic. Inactivitatea este identică cu atrofia

și degenerarea. Activitatea este deci inerentă vieții, este — ca și repaosul — o nevoie fiziologică indispensabilă în interesul menținerii echilibrului fiziologic normal.

Pentru satisfacerea acestei necesități avem trei feluri de activități: fizică, intelectuală și morală ca manifestări necesare ale acestor trei părți constitutive ale individului: trupul, mintea și sufletul. Intensitatea acestor activități ca și raportul cantitativ dintre ele este dictat de dezvoltarea și raportul acelor trei complexe de calități fundamentale. Optimul muncii zilnice individuale se va atinge din punct de vedere biologic atunci, când ea nu va fi unilaterală, ci va fi atât fizică cât și intelectuală și sufletească. Și cum activitatea sufletească nu decurge independent, ci acompaniază și dirijează munca fizică și cea intelectuală, avem de a deosebi în special aceste două feluri de activități, cari nu se depun concomitent și cărora li se atașează ca un corolar indispensabil componenta emotivă. sufletească *Activitatea zilnică deci trebuie să fie atât fizică cât și intelectuală, în raport cu nevoile constituției fiecărui individ, trebuind să alterneze cu repaosul recreator.*

Capacitatea de muncă fizică și intelectuală variază dela individ la individ și e evident că și felul muncii trebuie să fie acomodat nevoilor specifice individului.

Munca însă nu este numai o necesitate

fiziologică, ea este și singurul mijloc, prin care individul exteriorizând calitățile specifice lui poate crea valori și poate afla îndeplinire și fericire în viața lui individuală. *Munca deci va trebui îndrumată, organizată și acomodată posibilităților și nevoilor individuale în așa fel, ca ea să se depună în condițiuni sufletești prielnice și să traducă în mod optimal capacitatea productivă individuală.* Abia atunci rezultatul muncii va fi optimal și pentru individ și pentru producție.

Este incontestabil, că munca intelectuală din punct de vedere biologic trebuie considerată superioară celei manuale, atunci când aceasta este mecanizată. Dar este o greșală profundă, de a crea aici în mod artificial un contrast, care de fapt nu poate exista atunci, când aceste două feluri de manifestări fiziologice trebuie să se întrească, când fiecare individ va desvolta în raport cu nevoile sale fiziologice o activitate atât manuală cât și intelectuală. Iar dacă în condițiuni identice capacitatea pentru una ori pentru cealaltă activitate variază de la individ la individ, pentru acest fapt nu persoana este responsabilă, ci patrimoniul biologic moștenit de la ascendenți.

Din toate acestea reiese, că este o îndatorire supremă a Statului de a organiza posibilitățile de muncă în așa fel, ca fiecare individ să-și poată desvolta și pune în valoare calitățile specifice lui, pentruca din o activi-

tate în condițiuni sufletești prielnice să rezulte maximul de îndeplinire individuală și maximul de producție. O alternare a activității fizice și intelectuale variabile după individ, ca și o alternare între muncă și repaos sunt nevoi fiziologice, cari trebuiesc neapărat respectate în orice condițiuni. *Statul este deci obligat în interesul individual și al capitalului său uman, în interesul său propriu, de a crea condițiunile optimale de muncă corespunzătoare nevoilor biologice indicate, de a nu admite o exploatare fără considerațiuni, ci de a desvolta și îndruma spre optimul individual de valorificare atât calitățile fizice, cât și cele intelectuale și morale.*

Statul este obligat de a garanta pentru fiecare posibilitatea de muncă. Șomajul este un defect nu numai din punct de vedere economic, ci în deosebi din punct de vedere biologic.

Organizarea științifică a muncii, care în Statele din apus și în special în America a ajuns la o perfecțiune respectabilă, ne arată calea, pe care trebuie să acționeze Ministerul muncii. *Educațiunea și îndrumarea profesională vor fi și ele atribuțiuni importante ale acestui Minister.* Însă spre deosebire de ceea ce s'a urmărit și s'a realizat în alte părți, ministerul nostru al muncii în mod sincer va trebui să vizeze și să apere interesele biologice ale capitalului uman și nu exclusiv ori în pri-

mul rînd pe cele ale producției. *Apărarea și satisfacerea nevoilor biologice este cel mai eficace mijloc pentru potențarea dezirabilă a producției.*

Nu evoluția economică va avea să fie stăpână pe capitalul biologic uman, exploataîndu-l și mecanizîndu-l spre o maximă producție materială, indiferent de soarta lui, ci evoluția biologică a capitalului uman ve dicta mersul exploatării materiei.

* * *

Înainte de a discuta nevoia și atribuțiile noului departament al vigoarei naționale, voi încerca să indic directivele biopolitice pentru celelalte ministere ori probleme principale.

Am accentuat deja, că nu va fi suficient, dacă un singur minister ori chiar un grup de Ministere se vor conduce în toată activitatea lor după principii biologice. Este necesar ca la baza activității tuturor departamentelor să fie aceleași principii. Numai în acest mod vedem garantată realizarea programului biopolitic și colaborarea armonică indispensabilă pentru ajungerea scopului unic : prosperitatea capitalului biologic uman prezent și viitor în cadrele patriei.

Ministerul instrucțiunii publice.

Unul din cele mai importante departamente este fără discuție *Ministerul Instrucțiunii*

nii publice, care organizează și conduce învățământul de toate gradele și este deci responsabil de felul cum se face acest învățământ și de rezultatul său final. Scopul școlii este dublu: Unul de a da copiilor și adolescenților cunoștințele elementare, fundamentale și indispensabile pentru a putea beneficia ad maximum de roadele culturii și civilizației în lupta pentru existență; al doilea, de a da o dezvoltare armonioasă și echilibrată calităților fizice, intelectuale și morale, cu un cuvânt calităților biologice ale fiecărui elev, pentru a-și putea afla în viață locul cel mai potrivit în conformitate cu acele calități. Ambele aceste scopuri sunt egal de importante, primul în interesul progresului civilizației, al doilea în interesul viitorului biologic al națiunii și evident și al individului.

Astăzi scopul al doilea, biologic, nu se respectă de loc, iar primul nu se execută cu sinceritate și deci pe singura cale indicată pentru atingerea unui rezultat optimal. Azi elevul nu este privit ca om în cel mai delicat și mai sensibil stadiu al evoluției sale, ca ființă viețuitoare, care evoluează și poate evolua numai în conformitate cu legile inalterabile ale biologiei, ca individ cu o particulară comoară de posibilități de dezvoltare, de dispozițiuni atât spre bine cât și spre rău, pe cari trebuie neapărat să le selecționăm, să le dezvoltăm pe cele pozitive în deplină ar-

monie, respectând totdeauna individualitatea. Azi nimeni nu se interesează de această individualitate biologică, nici de legile biologice, nici de stadiile de evoluție specifice vârstei copilăriei, cari neapărat cer o acomodare a încordării fizice și psihice acelor stadii. Azi învățătorul n'are idee de acele legi fundamentale și nu există manual, care să-l orienteze asupra copilului ca om, asupra acestui element al viitorului, pe care el are să-l modeleze. După un șablon stabilit pentru o serie de ani fără a respecta capacitatea biologică a fiecăruia se modelează toți în mod identic, ca și când toți ar fi născuți cu calități ori cu dispozițiuni identice. Copiii se instruesc neținându-se cont de postulatele biologiei și li se dau cunoștințe, cari nu sunt atât în folosul elevului, ci al altor interese, în mare parte străine de el. Azi școala este un scop în sine, un loc de experimentare pentru o pedagogie oarbă față de necesitățile elementare ale vieții, ori o instituție menită de a da fizicului, intelectului și caracterului o îndrumare direct opusă cerințelor individului, națiunii, patriei. Rezultatul final al acestei educațiuni, pentru care se pierde cea mai frumoasă și cea mai prețioasă parte a vieții, partea în care ar trebui să fie concentrată bucuria, fericirea și libertatea neîncătușată de forme prea rigide și inutile, rezultatul acestei instrucțiuni sunt absolvenți slăbiți, deraiiați ca fizic, fără re-

zistență și disciplină morală, miopi, fără inițiativă și spirit de independență, fără voință și hotărâre, fără pregătire pentru necesitățile reale ale vieții. Deoarece nimeni nu a încercat să-i desvolte în direcția, în care ar fi mai capabili și să-i îndrumeze în cariera, în care ar putea corespunde mai bine și deoarece nimeni nu i-a învățat, cum să-și chivernisească averea lor biologică, calvarul unei vieți deraiate și străine de individualitatea lor se continuă cu rezultatul unui declin general inevitabil. Cine profită de acest fel de educațiune? Se crede probabil că Statul, ori mai bine zis conducerea Statului, al cărui exponent și instrument este ministerul instrucțiunei publice; deci un cerc restrâns de persoane ori de interese, care evident are nevoie de o masă servilă de cetățeni, fără păreri proprii, fără voință și inițiativă; o conducere a destinelor patriei, care nu prevede și nu simte răspunderea pentru viitor și distruge în loc să clădească.

Această direcție fundamental greșită, acest rezultat dezastruos al școlii de azi nu se compensează printr'o educațiune socială, căci și societatea este dominată în activitatea ei de directive identice, cari exploatează momentul și disprețuesc capitalul biologic și viitorul. Ea nu se poa e contrabalansa nici prin educația în familie, care cu progresul civilizațiunii este tot mai mult știrbită în autoritate, dăunată în intimitatea și intensitatea

legăturilor dintre membrii ei și în fine acelei directive greșite nu i se opune de fapt nici religia ca factor educator, căci nici ea nu respectă capitalul uman și necesitățile lui biologice.

In cadrele unei reforme generale pe baze biologice trebuie deci să pretindem, ca școala să corespundă de fapt și integral scopurilor, pentru cari există, adică de a fi de fapt educatoare, dezvoltând în mod armonic calitățile pozitive biologice în raport cu posibilitățile date fiecărui individ și de a da elevilor cunoștințele necesare indispensabile pentru validitatea în viață în raport cu capacitatea lor biologică și toate acestea în timpul cel mai scurt posibil, fiind dictate de postulatele biologice ale evoluției individuale.

Școala trebuie să se înroleze în mod natural și să se subordoneze integral evoluției biologice individuale și generale, căutând în primul rând a evoca și a activa acele calități, din a căror exteriorizare rezultă maximul de îndeplinire și fericire. Rezultă deci ca postulate esențiale și fundamentale pentru educațiunea școlară :

1. Atât scopul cât și mersul învățământului trebuie să fie dictat și condus de legile biologice în general, de fiziologie în special.

2. Dată fiind inegalitatea ereditară dintre oameni și deci și absurditatea unei educațiuni absolut uniforme, care nu respectă par-

licularitățile biologice individuale, trebuie neapărat și înainte de toate să cunoaștem constituția fizică, intelectuală și morală a fiecărui elev. În afară de elementele științelor pe cari trebuie neapărat să le învețe toți, trebuie să acomodăm învățământul acelor particularități, încercând în ore speciale de a individualiza instrucția și de a desvolta calitățile pozitive specifice fiecăruia. Va trebui mai departe, ca și în mersul învățământului să ne conducem de evoluția încontinuu controlată a calităților reale biologice, pentruca la finele instrucției fiecare să fie în mod natural îndrumat spre cariere, în care se va putea valida în mod optimal și în care va putea realiza cu minimul de efort maximul de producție în cea mai bună dispoziție sufletească.

3. În afară de aceste diferențe individuale învățământul va trebui să respecte diferențele esențiale biologice dintre sexe. Dat fiind scopul diferit în viață al femeii și al bărbatului, date fiind deosebirile firești, cari caracterizează evoluția și capacitatea calităților fizice, intelectuale și morale la bărbat și la femeie, evident că și învățământul va trebui să țină cont de aceste deosebiri. În afară de noțiuni de bază, indispensabile pentru toți, instrucția viitoarelor femei, a prezentelor copile cu însușiri specific feminine, va fi în genere alta, cu totul diferită decât a băieților și viitor-

rilor bărbați. Zic în genere, căci nu se va putea interzice, ca fetele, la cari analiza calităților arată aptitudini potrivite, să poată urma în cazuri speciale o instrucție similară cu aceea a băieților.

4. Necesitatea alternanței continue și echilibrate dintre repaos și muncă va regula repartizarea studiilor pe zi, săptămână, an.

5. Necesitatea unei dezvoltări și activități armonioase fizice, intelectuale și sufletești, integrale cu un cuvânt, va ridica educațiunea fizică și morală la acelaș rang ca și cea intelectuală, urmând ca acelaș echilibru dintre aceste trei feluri diferite de activități, cari se completează, să se mențină și în decursul vieții ulterioare.

6. Înainte de toate însă va trebui introduse ca materii principale ale învățământului de toate gradele științele, cari se referă la om, la evoluția sa ca individ, națiune, specie, la legile cari îi cârmuiesc viața, la raporturile sale cu mediul ambiant, la reacțiunile sale normale ori morbide asupra influențelor mediului extern fizic și social, la măsurile de apărare, de organizare pe baze biologice, la îndatoriri și răspunderi biologice, dela cari nu ne putem sustrage. Acest învățământ biologic cu variatele sale ramuri (biologie gen., fiziologie, patologie, igienă) va forma partea centrală a instrucției, focarul în jurul căruia se vor grupa și lumina toate celelalte nece-

sităși și care va trebui să colaboreze în mod esențial la făurirea concepției de viață, hotărâtoare atât pentru viața individuală cât și pentru cea socială.

7. Organizarea în acest fel a învățământului, descărcarea sa de întreg balastul apăsător al unei instrucții greșite, în mare parte inutile, adaptarea lui la necesitățile biologice ale elevului, la nivelul particular al capacității sale biologice, va face între altele posibilă și realizarea unei doleanțe esențiale din punct de vedere individual și național și anume scurtarea perioadei școlarității, pentru ca tânărul să poată intra în viață și să se poată căsători cât mai de timpuriu, plin de avânt și energie. Azi abia la 30 ani își termină școlăritatea, epuizat și avizat la concursul altora, abia târziu se poate căsători, viața întreagă fiindu-i caracterizată printr'o muncă fără țință, fără rost individual și fără a putea răspunde îndatoririlor supreme biologice.

Dacă pe lângă acest rezultat trist din punct de vedere biologic mai amintim minima sumă de cunoștințe într'adevăr utile, care se câștigă cu atâtea sacrificii, ne mirăm de indiferența celor răspunzători și de lipsa completă a sentimentului lor de răspundere biologică.

M'am limitat a accentua numai câteva din multiplele nevoi biologice, pe cari trebuie să se bazeze școala, sper însă că a fost su-

ficient, pentru a evidenția necesitatea ardentă a unei reforme pe baze biologice.

Ministerul Cultelor și Artelor.

Aici este mai potrivit de a spune câteva cuvinte asupra *Ministerului Cultelor și Artelor*, ori cum acest Minister nu conduce realmente destinele religiei în cadrele Statului și deci nu este responsabil pentru organizarea ei, vom vorbi în genere despre *religie* și importanța ei din punct de vedere biologic. Religia nu este prietina biologiei, cel puțin la noi nu. Este drept, că la alte popoare religia cuprinde în mod esențial prescripții biologice pentru a menține vigoarea rasei. Religia noastră însă ca și cele din Apus consideră viața de pe pământ numai ca o fază trecătoare, premergătoare vieții vecinice de dincolo de mormânt, consideră trupul și toate nevoile lui numai ca un balast al sufletului, care trebuie să lupte cu toată țărnia pentru a ajunge fericirea supremă dincolo de moarte. O religie, care recunoaște ca singurul scop al vieții valori morale abstracte, se parei din punct de vedere biologic inferioară unei religii, care bazează pe realități vrea garantarea dominației finale ca rasă superioară a credincioșilor săi. Dar aceasta din urmă propagă ura și disprețul și credincioșii săi, seduși de afirmarea unei superiorități, disprețuesc și bat-

jocoresc tot ce ei nu posedă ca însușiri de rasă și își află îndestulirea în acte destructive, până când mai de vreme ori mai târziu odată se vor distruge pe sine însuși.

Dacă deci nu putem fi pentru o atare religie, trebuie cu atât mai mult să pretindem, ca religia noastră să nu rămână străină de necesitățile biologice ale națiunii, să nu slăbească vigoarea ei biologică, să o ajute chiar cu toate mijloacele creștine, ca să se mențină și să prospereze. Nu trebuie aici reforme mari! Să ne gândim numai puțin la timpurile dinainte de războiu, când aici în Ardeal sub dominațiunea străină, care forța cu toate mijloacele desnaționalizarea noastră, numai biserica și preoțimea noastră ne-a ținut în viață și vigoare. *Rolul bisericii este educațiunea și disciplinarea morală a națiunii; ea este și trebuie deci să fie națională în primul rând.* Și acest rol este de importanță covârșitoare când ne gândim, că fără tăria sufletească disciplinatoare, fără tăria unei credințe conducătoare, intelectul cu toate minunile descoperite de științe și puse în serviciul omului, deviază fără busolă spre declin. Ne trebuie deci o credință, care nu se poate câștiga pe băncile școlii, care o poate sădi în sufletul copilului mama, dar pe care va trebui s'o întărească o religie, care să priceapă rostul și nevoile biologice ale națiunii. Ne trebuie o religie, conștientă de rolul ei atât de senin, atât de

important, de a fi educatoarea morală a credincioșilor într'un timp, când materialismul fără margini nu mai recunoaște altă stăpână decât o rațiune desbrăcată de orice sentiment. Cât de înaltă trebuie să fie autoritatea bisericii și valoarea morală a reprezentanților ei, ca de fapt să-și poată îndeplini misiunea! Dacă ne gândim la trista situațiune de azi, când preoții în mare parte nu mai sunt cei mai chemați și mai devotați purtători ai steagului moralității și ai naționalismului curat, ci au uitat în parte rolul, situația și demnitatea lor de conducători sufletești, când biserica se poate degrada la rolul de proselitism politic, desigur nu pentru interese de ordin moral superior, atunci se va pricepe, pentru ce insistăm cu toată tăria, ca biserica și reprezentanții ei să se urce din nou la posturile de onoare, pe cari le-au ocupat înainte și să ajute cu toate puterile la crearea și garantarea unui echilibru durabil al evoluției fizice, intelectuale și morale a națiunii noastre. Dată fiind această țintă, se precizează dela sine calea și directivele de urmat.

Dacă prin o simplă trezire a sentimentului de răspundere și datorie națională biserica ar putea deveni unul din principalii factori biopolitici, cu atât mai mult își va asigura un rol conducător în destinele națiunii și ale patriei atunci, când în mod conștient va încerca să respecte și să susțină, să im-

pună chiar realizarea anumitor doleanțe ale biologiei, compatibile cu spiritul creștinesc al religiei noastre. Așa se va putea crea odată poate o nouă religie, o unică biserică națională, care în fine va uni bisericile noastre, azi rivale, va uni energii, cari azi se pierd în parte în lupte inutile ori dăunătoare chiar națiunii.

Ministerul de Industrie și Comerț

Trecând la un alt grup de departamente, care reprezintă și dirijează partea economică a organizațiunii și activității în cadrele Statului, mă voiu ocupa întâi cu *Ministerul de Industrie și Comerț*. O mare parte a doleanțelor noastre biologice mai ales în ce privește organizarea industriei am epuizat-o atunci, când am vorbit la Ministerul muncii de organizarea științifică a muncii. Prin acea scurtă expunere s'a evidențiat deja în mod suficient necesitatea unui control biologic al industriei, adecă postulatul, ca industria să nu dăuneze capitalul biologic uman, ci din contră să devină un factor principal pentru depunerea muncii în condițiuni optimale fizice, intelectuale și sufletești. Dar chiar dacă aceste doleanțe ar fi realizate, pericolul industrializării este înlăturat numai în parte. Progresul ei fără pie-deci și rapid și în consecință dominarea tot mai accentuată a materialismului, angajarea

progresivă a tuturor forțelor disponibile, distrugerea progresivă a păturei țărănești și a agriculturii în genere și înlocuirea țaranului cu proletarul industrial, acest întreg dezastru biologic nu va putea fi împiedecat prin măsuri timide de prevenire. Declinul biologic, trecerea dela un naționalism forte la un internaționalism laș și distrugător al valorilor superioare ar merge și la noi înainte, fără piedeci.

Pentru unii această transformare este o fatalitate, este singura posibilitate de a se valida și menține în concurența zdrobitoare economică a Statelor, în acea luptă reală, brutală, în care nu se poate învinge prin invocarea de idealuri sentimentale. Dar este necesar ca această industrializare să se facă fără nici un program, la voia întâmplării ori a aceloră, cari nu cunosc altă țință decât exploatarea brutală și fără margini, indiferent de obiectul ei? Este motivată acea libertate care permite, ca fiecare fără pregătire și fără nevoie, în contra nevoilor chiar, să poată crea industrii, să consume și să risipească materie și energie și să impună prin mijloace permise ori nepermise mărfuri fără valoare? Este necesar ca fiecare după plac să poată angaja forțele biologice, pe cari le dorește și câte dorește în orice întreprindere inutilă? Este necesar ca în acest mod să se creieze o concurență omoritoare, dar nu în dauna exploataților, ci tot în dauna capitalului biologic

uman? De sigur că nu! Din contra noi credem, — și așa o cere mintea sănătoasă — că o atare problemă de importanță vitală pentru prezent și viitor trebuie atacată și rezolvită pe baza unui program economic precis, în care să intre în calculațiune prudentă nevoile noastre industriale, reale și materialul disponibil, dar în primul rând capitalul uman, care poate fi angajat în această organizare fără a periclita viitorul națiunii. Acest program va face parte integrantă din programul general biopolitic al Statului, el va viza o țintă precisă în interesul capitalului uman, care constituie Statul și în al cărui serviciu va trebui să intre în primul rând. Va fi un postulat esențial de a evita orice risipă inutilă de material și energii, orice risipă a capitalului biologic uman, pentru a obține cu minimul de efort maximul de producție utilă țării și națiunii.

Există deja dispozițiuni fragmentare cu scopul de a scuti anumite bogății ale țării de o exploatare inutilă. Nu s'ar putea apăra și cea mai prețioasă avere a țării, capitalul biologic, de o atare exploatare?

Ministerul Finanțelor

Un alt departament, reprezentant și susținător principal al politicii economice actuale, este *Ministerul finanțelor*, care poartă răspundere directă pentru multe dăunări ale capi-

talului uman. Ca și la celelalte departamente voi selecționa și aici numai câteva din problemele mai importante, cu scopul de a evidenția pe scurt necesitatea unei reforme pe baze biologice. Aceste probleme vor fi: 1) regimul fiscal, 2) fixarea bugetului Statului, 3) salarizarea, identică cu fixarea standardului de viață pentru toți funcționarii.

Impozitele prudent aplicate pot fi cel mai eficace regulator al producției naționale, cel mai sigur îndrumător al ei. Dar în plus pe lângă importanța lor economică pot deveni un mijloc util pentru a contribui la rezolvirea problemei populației și chiar și pentru a ajuta propagarea celor bine dotați din punct de vedere biologic. Atunci când ne gândim la acest important rol al regimului fiscal în realizarea și regularea executării programului biopolitic, evident că trebuie să combatem acel sistem, care încearcă și azi obținerea unui venit fiscal pe calea cea mai comodă posibilă și fără a atinge susceptibilități. Acestei simplități i-se sacrifică în întregime efectul regulator și îndrumător. Se realizează comod impozite însă cu enorme sacrificii biologice, fiind loviți relativ mai mult chiar aceia, cari ar trebui mai mult protejați. Este un sistem fără criterii și considerațiuni ori mai mult chiar: un sistem cu efecte net antibiologice, care impune în mod egal o industrie utilă și altă absolut inutilă, o producție de importanță co-

vârșitoare pentru prosperitatea națiunii ca și alta, care o dăunează chiar. În aceleași condițiuni de avere un cap de familie cu 6, 8, 10 ori indiferent câți copii se impune ca și un burlac fără nici o valoare biologică. Se scutesc chiar acele câștiguri, cari sunt realizate fără muncă ori prin munca altora, ori cele realizate prin specula buneii credințe și a inexperienței, ori a unei situațiuni datorite unor evenimente absolut independente de colaborarea câștigătorului. Un atare sistem, care ajută cu scopul de a realiza mai multe venituri chiar ramuri de producție, cari sunt direct distrugătoare pentru capitalul biologic uman, evident va trebui combătut cu toată energia. Cred că nu e necesar a mai insista asupra necesității unei reforme a sistemului de impuneri. Suntem convinși că această reformă nu va putea respecta toate doleanțele noastre biologice, ea se va putea realiza treptat numai, fără a periclita echilibrul economic. Dar realizarea aceasta va trebui să înceapă imediat și atunci când va avea ca bază un program precis pentru viitor, în ale cărui considerațiuni principale va domina prosperitatea capitalului biologic uman, atunci când se vor suprima cheltueli inutile, suntem siguri, că o mare parte a postulatelor noastre se va realiza fără dificultate. Aceia însă cari se îndoiesc de seriozitatea ardentă a acestor postulate, să studieze puțin rezultatul exper-

riențelor făcute în ultimul timp în domeniul muncii, cari documentează în mod precis, ireproșabil, stricta dependență a producției de prosperitatea, de vigoarea biologică a muncitorului, indiferent dacă e vorba de muncă manuală ori intelectuală.

Cel puțin tot așa de important ca regulator și îndrumător al vieții economice, sociale și naționale este și bugetul Statului, o oglindă fidelă a preocupărilor celor răspunzători. Ar fi interesant să spicuiem sub aspectul răspunderii biologice un buget actual oarecare și să constatăm pagină cu pagină disarmonia strigătoare dintre necesitățile și realizările biologice și cele economice materiale. Dar ar însemna să venim cu date de mult cunoscute până la plictiseală și cari deci nu mai impresionează; ar însemna să constatăm cât de minime sunt sacrificiile pentru vigoarea fizică, intelectuală și morală a cetățenilor, cum se speculează, se încurajează și se propagă chiar defecte morale și lipsa de rezistență, care distruge progresiv un enorm capital biologic (alcoolismul d. e.), pentru a creia venituri, cari apoi se cheltuiesc pentru scopuri invers proporționale cu nevoile reale ale prosperității biologice a cetățenilor.

Încă câteva cuvinte referitor la problema salarizării, hotărâtoare pentru standardul de viață al unei categorii importante atât din punct de vedere cantitativ, cât și prin faptul,

că este vorba de un capital biologic superior, pentru a cărei prosperitate și propagare cât se poate de intensivă Statul ar trebui se aibă tot interesul. Postulatul atât de simplu și natural ar fi un corp funcționăresc selecționat, pregătit pentru cariera aceasta importantă, salarizat în așa fel, ca să se poată dedica complet îndatoririlor funcțiunei, cu tot sentimentul de răspundere și datorie necesar îndeplinirii ei, scutit de grijile zilei atât el cât și familia, scutit de orice încercări de deviere, un model de conștiințiozitate și datorie, un chivernisitor devotat al intereselor Statului. Ce să zicem de un Stat, care nesocotește ori batjocorește chiar în toate dispozițiile sale acele necesități elementare, care angajează o pleură de funcționari nepregătiți, salarizați într'un mod, care nici lor individual nu le poate garanta o viață fără griji, departe de a corespunde nevoilor unei familii fie cât de modeste, care cheltuiește sume enorme pentru salarizarea proastă a unui corp funcționăresc inutil de mare și care în fine silește funcționarii săi de a-și câștiga în afară de serviciu, pe căi adeseori nepermise, totdeauna însă în dauna serviciului, banii necesari existenței? Nu vede ori cine ce economie criminală se face în acest mod, care desleagă pe funcționar de sentimentul de răspundere și datorie și de orice angajament sufletec ori interes pentru munca sa, care demoralizează o categorie întregă și impor-

tantă de cetățeni și în consecință toată viața publică și distruge atâtea valori biologice superioare? Oare profită Statul din acest întreg aranjament? Cine ar putea avea curajul să o afirme!

Nu mai insist asupra altor probleme legate de atribuția Ministerului de finanțe. Sper însă, că este evident, că la baza întregii activități a acestui minister trebuie pus un program prudent și prevăzător de activitate, care să respecte prosperitatea biologică a capitalului uman și să împiedece pentru totdeauna, ca aici să se facă experimentări fantastice și o echilibristică speculativă în dauna celei mai prețioase avuții prezente și viitoare. Nici în alte țări nu se respectă suficient prosperitatea capitalului biologic uman și în alte părți se fac greșeli serioase; dar ele nu sunt atât de concentrate, de profunde ca la noi și sunt în parte cel puțin contrabalansate prin o tradiție, cultură, rezistență și disciplină morală superioară.

Ministerul Agriculturii

Rămâne ca dintre departamentele de importanță principală economică să mai spun câteva cuvinte asupra *Ministerului Agriculturii* și asupra problemei agricole în genere. Importanța biologică al acestei probleme se evidențiază imediat, când ne gândim la rolul

dominant pe care-l are o pătură țărănească sănătoasă ca izvor nesecat de energii biologice noi, ca singurul regenerat al elementelor biologice superioare, încontinuu distruse prin focarele civilizațiunii. Este un generator de energii, care nu se poate înlocui cu nici un alt strat social, oricât de diferențiat a fi, oricât de valoros ar apare. A pierde această pătură țărănească chiar și în schimbul celei mai productive industrializări, înseamnă a pierde singurul fundament natural al unui viitor sigur în schimbul unei construcții splendide artificiale, care mai de vreme ori mai târziu trebuie să se prăbușească, în schimbul unei vieți ademenitoare dar dușmane necruțătoare a integrității biologice. *Este deci o problemă vitală de a păstra această pătură țărănească intactă în cea mai intimă legătură cu natura dăătoare de energii, a o scuti de efectele dăunătoare ale civilizațiunii, favorizând mica proprietate și cooperarea, ameliorând productivitatea solului și urcând rentabilitatea muncii agricole. Este nevoie de a împiedeca elementele biologice superioare să plece, să se piardă toate în centrele de cultură în industrie, căci numai așa vom păstra și păturei țărănești valori superioare, cari să-i ridice prestigiul și valoarea și cari vor lupta în mod priceput, sincer și continuu pentru menținerea ei în toată vigoarea și organizarea ei prudentă economică, culturală și națională. Intregind această re-*

formă cu o educațiune, care să impună îndatoririle principale biologice și să desvolte sentimentul de răspundere biologică, s'ar face o operă de importanță eugenică primordială.

Reforma agrară ar fi fost o unică ocazie, pentru a realiza în parte cel puțin acea reformă, pentru a selecționa și a favoriza elementele cu calități biologice superioare ori intacte și a condiționa noua proprietate de o activitate și o conduită ireproșabilă din punct de vedere biologic, o condițiune valabilă și pentru descendenți. Reforma agrară ar fi fost ocaziunea cea mai bună de a selecționa o elită biologică, indiferent de clasa socială și de a stabili în acest mod cu toată gravitatea și autoritatea unei atari reforme, pentru prima dată un nou etalon, singurul real, în judecarea valorilor umane.

Nu pot insista asupra restului atribuțiilor acestui Minister, dar aş dori să-i atribui o nouă îndatorire, ori cât de puțină importanță ar avea la prima vedere și anume *organizarea turismului*. Această îndeletnicire nu poate rămâne o chestie particulară, când ea constituie pentru majoritatea orășenilor și a muncitorilor singura ocaziune de a păstra legătura cu natura și a lupta mai cu succes contra efectelor distructive ale civilizațiunii moderne. Am insistat în altă parte asupra importanței biologice a acestei legături. Și cum această problemă întrece în importanță în-

4*

datorirea și răspunderea individuală și trebuie considerată ca una din principalele măsuri pentru a menține echilibrul biologic al celei mai periclitată, mai productive și superioare categorii de cetățeni, evident că și rezolvirea ei nu poate fi lăsată la voia întâmplării. Ea trebuie făcută cu autoritate, cu toată generozitatea și seriozitatea indicată atunci, când e vorba de salvarea unor interese și energii primordiale pentru națiune și patrie. Nu văd alt resort mai indicat pentru îndeplinirea acestui postulat, decât acel al agriculturii și domeniilor, care are sub ocrotirea și administrarea sa chiar o mare parte a bogățiilor și frumuseților naturale ale țării și care ar avea toate mijloacele și ar putea concentra în jurul acțiunii sale toate energiile, pentru organizarea cea mai perfectă a turismului, în o țară dintre cele mai bogate în frumuseți naturale recreatoare.

Nu e necesar să mai motivez, că și pentru multiplele îndatoriri biopolitice ale acestui departament va fi indispensabilă elaborarea unui program de activitate, ca parte foarte importantă a programului general biopolitic.

Ministerul Justiției.

Trec acum la *Ministerul justiției*, la problema *justiției* din punct de vedere biologic. Nu este de mirat, că toate sistemele de drept,

întreaga justiție azi este bazată în primul rând pe principii individual-economice și deci menită îndeosebi de a apăra integritatea proprietății individuale. Suveranitatea intereselor individuale duce însă adeseori la dispozițiuni, cari din punct de vedere biologic sunt direct opuse intereselor capitalului uman. Secretul profesional d. e. împiedecă medicul de a denunța un sifilitic, care cu toate protestele medicului s'a căsătorit în plină infecțiozitate, și-a infectat femeia și va neferici și copiii, cari eventual se vor naște. Nimeni nu-l poate trage la răspundere pentru acest lanț întreg de nefericiri. Noțiunea integrității familiei, ca focar al generațiunilor viitoare, nu este cunoscută justiției.

Tot așa de evidentă este insuficiența justiției din punct de vedere biologic, când ne gândim la problema responsabilității, care neglijează complet importanța hotărâtoare a eredității în determinarea anomaliilor psihice, cari duc la crimă și cu o generozitate oarbă față de interesele biologice ale familiei și națiunii, înlocuește răspunderea superioară biologică cu o ficțiune sentimentală dictată de milă. Așa se explică cum criminali, cu defecte psihice ereditare d. e. nu numai că scapă de pedeapsă din motivul că nu pot fi făcuți responsabili pentru faptele lor, dar se ușurează o recidivare continuă și în plus mai au toată libertatea de a se propaga, de a transmite defec-

tele lor asupra unei progeneruri totdeauna înspăimântător de numeroase și degenerare.

Pe deoparte deci o rigiditate exasperantă, aproape brutală, oarbă față de sacrificiile pe cari le produce, pe de alta o concilianță aproape sentimentală cu aceleași efecte dezastruoase. Un studiu al jurisdicțiunii moderne sub aspect biopolitic ar fi extrem de important și interesant și ar releva desigur încă multe defecte de felul celor schițate. Un atare studiu oricât de modest până în prezent nu este făcut, ceea ce este semnificativ pentru deprecierea valorilor biologice. *Această reformă, pe care o considerăm absolut necesară, trebuie să înceapă cu o revizuire completă a bazelor actuale de drept și să pună interesele biologice ale familiei deasupra celor individuale și integritatea biologică a capitalului uman deasupra intereselor proprietății materiale.*

Ministerul de Interne.

Trecând la atribuțiile *Ministerului de Interne* nu voi discuta problema siguranței, a menținerii ordinii publice, ci mă voi ocupa în câteva cuvinte de importanța administrației generale și îndeosebi a celei comunale din punct de vedere biopolitic. Scopul administrației comunale este, de a organiza și de a executa satisfacerea tuturor nevoilor colective

întrucât sunt pur locale și de a intermedia satisfacerea lor întrucât interesul și importanța lor întrec granițele competenței comunale și intră în sfera de competență a județului, a regiunii ori a Statului. Cu cât mai complet se pot satisface nevoile locale în mod imediat și priceput prin administrația locală, cu atât mai perfectă va fi rezolvirea. Cu cât mai multe din acele nevoi vor trebui satisfăcute prin intervenția județului ori chiar a Statului, cu atât mai nesigură și greoaie va fi rezolvirea, așa încât este incontestabil, că administrația trebuie să tindă spre o cât mai mare descentralizare, spre o cât mai largă autonomie locală, fără știrbirea intereselor cari întrec în importanță granițele colectivității locale. Dar tot așa de incontestabil este, că rezolvirea corespunzătoare locală a nevoilor comunale cere o administrație pricepută și că *autonomia se poate acorda exclusiv numai în raport cu această pricepere*, dacă nu e vorba de a risca experimentări inuile și dăunătoare chiar ori o deraiare sau stagnare sigură a mersului binelui public. Gradul descentralizării deci va fi în mod natural în funcție de experiența și cunoștințele tehnice, în afară de sentimentul de răspundere și datorie, al organelor comunale de conducere.

Ori aceste cunoștințe trebuie să fie foarte variate și foarte serioase, căci în cadrele colectivității comunale se pun spre rezolvire teh-

nică imediată și în miniatură aproape toate problemele, cari le-am trecut fugitiv în revistă în expunerea de până acum. Dacă în conducerea Statului interese variate și speculațiuni în parte abstracte pot determina adeseori măsuri greșite, al căror efect nu se resimte și nu se răzbună imediat, răspunderea conducerii comunale este imediată, contactul cu realitatea e direct și intim, așa încât orice măsură greșită se resimte fără întârziere prin efectul ei nedorit și opus binelui public.

Rostul esențial al conducerii comunale este prosperitatea cetățenilor și anume prosperitatea fizică, intelectuală și sufletească. În jurul acestei îndatoriri principale biologice, care constituie de fapt dreptul de existență al administrației comunale, se grupează celelalte atribuții, cari azi se consideră ca esențiale. Individul, familia intrând în colectivitatea administrativă în mod forțat sacrifică o parte a libertății personale, intră în o serie de obligațiuni, pentru a primi în schimb totul ce el chiar în urma vieții colective nu-și poate asigura singur și evident și pentru a fi scutit de toate influențele dăunătoare inerente vieții colective. Aceste îndatoriri sunt deci esențiale, ele nu-s însărcinări generoase și secundare numai ale unei conduceri, care n'are nici un obligament față de o masă de cetățeni fără drepturi, ci se impun și ele motivează chiar existența conducerii.

Am accentuat că aceste îndatoriri sunt foarte variate și constituie în miniatură întregul program biopolitic pe care l-am schițat și a cărui realizare fidelă abia asigură prosperitatea biologică. Este interesant și mai mult decât regretabil, că câtă vreme pentru orice fel de ocupațiune, meserie, carieră, ori cât de puțină importanță ar fi, se cer cunoștințe speciale, pentru administrarea binelui public a unei colectivități nu se cer decât poate cunoștințe elementare de drept, ca și când acestea ar fi panaceul, bagheta miraculoasă, care salvează orice situațiune. Nu este suficient de a angaja specialiști pentru diferitele ramuri ale activității comunale, căci trebuie să fie cineva care conduce în mod priceput și armonizează aceste activități pe baza unui program de ansamblu. *Se cere o conducere comunală, care având cunoștințe suficiente despre originea și evoluția unei atari colectivități umane, care și ea urmează legile biologiei în toate manifestațiunile sale, în mod conștient să dirijeze și să echilibreze resurse și energii în vederea optimului de prosperitate, care se poate atinge în condițiunile date.* Pentru a conduce o colectivitate comunală trebuie deci cunoștințe și experiențe tehnice și biologice profunde nu numai juridice, administrative, formale ca azi. Să nu ne gândim la lucruri deosebit de complicate ori speciale, cari se pot ivi zilnic în viața comu-

nală și cari azi fără șovăire, fără simț de răspundere biologică, se rezolvă după o oarecare formulă, care nu are alt scop decât de a acoperi neștiința, de a eluda răspunderea, indiferent de rezultatul obținut. Să ne gândim la un lucru elementar, inerent progresului civilizației și în raport direct cu extinderea comunei. Este necesitatea firească a specializării activității în anumite meserii și ocupațiuni, din a căror cooperatie abia rezultă un tot viabil fără pierderi inutile, deci diviziunea optimă de muncă în cadrele organismului comunal. Însă atât specializarea, cât și cooperatia trebuie conduse în mod sistematic, trebuie deci și aici un program precis de muncă și o conducere fermă și pricepută. O lege administrativă, care neglijează toate aceste necesități, care nesocotește prosperitatea biologică a cetățenilor prin dispozițiuni de ordin formal, care nu se interesează de această prosperitate, este un document, cât de puțin se înțelege încă azi rostul conducerii unei colectivități fie locale, fie generale, cu tot dezastrul biologic din ultimul timp, cu tot declinul care este evident pentru oricine nu este orb. Un guvern, care în dorința de a ține singur soarta cetățenilor în mână și de a-și asigura exploatarea lor fără piedici și în scopuri străine de ei, un guvern care împiedecă conștient evoluția administrației spre o descentralizare pricepută cu un program biopolitic la bază, sapă singur

temelia prosperității, împiedecă în mod brutal progresul spre maximul de bine obștesc. Aici se evidențiază pentru prima dată mai limpede, că acele cunoștințe biopolitice ale necesităților elementare ale capitalului biologic uman și ale căilor potrivite pentru satisfacerea lor nu pot rămâne rezervate numai pentru o categorie de cetățeni. Ele trebuie să devină generale și să intre în conștiința fiecăruia, pentru a împiedeca pentru totdeauna acel proces respingător și atât de dureros al exploatării brutale și fără scrupul, chiar sub scutul legalității, a maselor inerte și paciente de cetățeni, cari constituiesc toată nădejdea viitorului.

Nu pot intra aici în discuția acestei legi, căci scopul meu nu este de a detalia, ci de a indica numai direcțiunea, în care trebuie să pornim, de a fixa câteva principii esențiale de bază, cari trebuiesc neapărat respectate. Atâta e sigur, că administrațiunea comunală ca și cea județeană este o problemă fundamentală de Stat, care trebuie rezolvită cu toată sinceritatea și seriozitatea corespunzătoare importanței ei covârșitoare. Căci oricât ar suporta capitalul biologic uman, oricât de mare ar fi capacitatea sa de regenerare și de reparare a daunelor create, mai de vreme ori mai târziu totuși se răsbună lipsa de pricepere și răspundere cu care se tratează, epuizându-și definitiv vigoarea și periclitând atunci existența colectivității.

Ministerul Comunicației.

Problema comunicației o putem atinge numai în trecut. Fără a insista asupra necesității unei igiene perfecte, asupra întregului complex de măsuri pentru împiedecarea răspândirii de infecțiuni, pentru prevenirea de accidente, vom accentua numai importanța covârșitoare, care o poate avea o rețea cât mai perfectă în valorificare energiilor umane și cum lipsa de căi de comunicațiune poate nu numai să împiedece progresul, dar poate chiar să periclitizeze serios existența populațiunii din astfel de regiuni. Să ne amintim numai politica maghiară în secuime și în Munții apuseni: deschiderea largă prin variate căi de comunicație a tuturor posibilităților economice de validitate pe de o parte și pe de altă îngroparea în întunec și mizerie a unei populațiuni române, care odată era fala și speranța noastră pentru viitor. Nu trebuie deci să accentuez, că și această problemă trebuie studiată și rezolvită în strânsă legătură cu ansamblul programului biopolitic.

Ministerul de războiu.

Rămâne să ne referim cu câteva cuvinte la atribuțiile *Ministerului de războiu* și a celui de externe. Au rămas la urmă aceste ministere nu din motivul, că ar fi mai puțin im-

portante, ci din motivul, că ele în contrast cu cele amintite până aici se ocupă în primul rând cu validitatea și afirmarea în afară a drepturilor noastre ca Stat.

Armata îndeplinește un rol important biopolitic prin faptul selecționării tuturor tinerilor cu calități fizice și psihice normale ori aproape normale și instruirea lor fizică și disciplinarea morală în o perioadă a vieții, când sunt mai susceptibili pentru efectele salutare ale unei atari instrucții și disciplinări. Regretabil este numai, că serviciul militar prea este specializat în vedere scopurilor pur militare și a unor evenimente, cari din norocire sunt destul de rare. Acel serviciu decurge fără nici o legătură cu perioada de viață anterioară și posterioară lui, așa încât în lipsă de continuitate și de adaptare acele efecte salutare se pierd, iar capitalul biologic uman al țării nu profită în mod deosebit. Regretabil cu atât mai mult, cu cât pentru acel serviciu se cheltuiesc enorme cantități de energii umane și de resurse materiale fără răsunet biologic general, energii și resurse însă, cari și în timp de pace s'ar putea pune în serviciul prosperității biologice a națiunii și aceasta cu atât mai mult, cu cât efectul obținut ar potența chiar vigoarea și rezistența pentru timp de luptă. Țin să accentuez imediat, că nu sunt pentru o militarizare a educațiunii în timpul copilăriei și adolescenței, care creiază și cultivă un spirit de

răzbunare și agresiune și deviază preocupările tineretului și în consecință a națiunii întregi în această direcție nedorită.

Reiese însă din experiențele ultimului războiu, în care locul ofițerilor și subofițerilor de carieră și al soldaților instruiți a fost luat în curând de ofițeri și de soldați de rezervă, rămânând specializat numai cadrul de conducere și de directivă, reiese deci că acești rezerviști s'au arătat în toate părțile la nivelul celor mai pretențioase așteptări, că nu atât o instrucție minuțioasă, o memorare de formule și de principii, ci mintea sănătoasă, prezența de spirit, voința și disciplina morală, deci calități psihice generale și nu specific militare, sunt hotărâtoare pentru soarta războiului. Dacă ne gândim mai departe cât timp și câtă energie se risipește degeaba în timp de pace numai pentru a salva aparențele, pentru a ocupa pletora de personal, evident că se naște *ideea, cum s'ar putea canaliza și exploata toate aceste energii pentru un scop similar, o disciplinare fizică și morală, însă cu răsuneț general, în interesul general al populației și fără a stingheri câtuși de puțin atingerea scopurilor instrucției militare.*

O altă îndatorire importantă, cu care ușor s'ar putea însărcina ministerul de războiu, este *colaborarea efectivă la urmărirea și selecționarea din punct de vedere fizic și moral*

a *lineretului*, începând cu cea mai fragedă vârstă.

Armata este selecționată din punct de vedere fizic. Corpul ofițeresc cuprinde elemente superioare mediei generale și din punct de vedere intelectual. Elita această biologică ușor ar putea deveni un model și din punct de vedere eugenic, dacă s'ar încerca prin mijloace ușor de realizat, de a ridica și valoarea și puritatea biologică a familiei lor și a descendenței la acelaș nivel superior. Măsurile în această direcție, vizând ce e drept mai mult situația economică, dar în alte părți și păstrarea nivelului moral, au existat de mult aproape în toate armatele. Dela războiul încoace un spirit nepriceput de independență individuală, de democrație nivelatoare a anihilat în mare parte acele tendințe salutare din punct de vedere biologic. Reintroducerea lor, reforma lor conștientă în vederea scopului eugenic, ar fi cu atât mai utilă, cu cât așa ni s'ar da singura ocaziune, de a da tot concursul unei categorii destul de numeroase și selecționate de valori biologice superioare.

Nu este aici locul de a elabora proiecte, de a schița planuri pentru toate căile posibile ale reformei biopolitice. Odată acceptate principiile de bază realizarea în detaliu va urma dela sine prin forța necesităților și atunci vor da singure răspunsul la problemele de organizare.

Ministerul de externe.

Ajung în fine la ultimul dintre departamentele existente, la *Ministerul de externe*, ale cărui atribuții sunt reprezentarea Statului în afară și apărarea intereselor lui și a populației în concurența Statelor; desigur unul dintre cele mai importante resorturi din punct de vedere biopolitic. *El în primul rând va trebui să lupte pentru o constelație politică externă favorabilă evoluției pacifice și acomodată nevoilor biologice ale populațiunii, va trebui să elimine toate piedecile posibile externe din calea acestei evoluții, să asigure Statului locul și votul cuvenit în ierarhia politică. În deosebi însă va încerca ca printr'o geopolitică prudentă și prevăzătoare, bazată pe evoluția cantitativă a populațiunii, să asigure din timp spațiul necesar dezvoltării și validității biologice a națiunii.* Aceasta din urmă nu pe baza unei politici de agresiune, de expansiune precoce militară, riscată, ci pe baza puterii de expansiune biologică, care își face loc în direcțiunea celei mai mici rezistențe biologice. Aceasta este un proces de penetrațiune naturală, lentă dar sigură, care de atâtea ori a schimbat aspectul hărții mondiale, eventualele războaie terminale consfințind numai o stare de fapt. O atare expansiune evident că nu va avea loc și Ministerul de externe se va sforța degeaba

atunci, când rezistența biologică a populației, îndeosebi a națiunii dominante, scade progresiv și când țara însăși va deveni în mod natural, forțat și fără opunere, obiectul de invaziune și expansiune străină. Dar Ministerul de externe mai are și îndatorirea extrem de importantă de a urmări capitalul biologic național aflător în alte țări, sub dominațiune de rase străine și de a încerca cu toate mijloacele, de a-l menține în vigoare și de a-i garanta o evoluție biologică neîmpiedecată. Evident că aceasta prin mijloace permise și deschise și fără a atinge interesele Statului suveran. Și de aici reiese deci, cât de importantă este vigoarea biologică cantitativă și calitativă pentru viitorul unei națiuni și al unei țări și cât e de important, indispensabil chiar, de a baza toate calculațiunile politice, toată organizarea și activitatea Statului în primul rând pe un program biopolitic, căruia neapărat trebuie să se aservească și să se acomodeze politica economică și culturală.

A trebuit să fiu foarte scurt în expunerea nevoilor biopolitice și la unele resorturi poate în lipsa unei orientări speciale, desigur că nici nu am invocat cele mai importante și mai sugestive. Dar sper că mi-a reușit să evidențiez, că scopul Statului este asigurarea prosperității biologice a cetățenilor, garantarea, ca fiecare dintre ei să-și poate îndeplini în mod optimal rostul individual și național al

existenței sale și în fine, că acest scop unic central, nu se poate ajunge, decât armonizând activitatea tuturor resorturilor pe baza unui program biopolitic de ansamblu. Această bază biologică, dictată de legile, cari ne conduc viața, acest fundament, care nu se poate înlocui cu nici unul altul, oricât de bogat-ar fi în aur și realizări ale culturai, este biopolitica, respectarea strictă a postulatelor biologice în toate condițiunile.

Ministerul vigoarei naționale.

Am terminat cu toate departamentele azi existente, însă nu și cu problemele cari necesită a fi reprezentate între preocupările principale ale conducerii țării. Am accentuat deja nevoia unui nou resort al vigoarei naționale, care să grupeze între atribuțiile sale problemele, cari se referă direct la prosperitatea calitativă și cantitativă a națiunii, întrucât nu privesc Ministerul sănătății publice, probleme, a căror importanță până în prezent nu a fost recunoscută. Tratatate în mod secundar la diferite ministere ori neglijate complet, abia în lumina postulatelor biopolitice se relevează în toată amploarea și seriozitatea lor.

În atribuțiile acestui nou resort vor intra:

1. Urmărirea evoluției cantitative și calitative a capitalului uman și a raporturilor sale cu mediul extern fizic și social, deci serviciul

statistic și demografic în toată extinderea sa. Acest serviciu ne va pune în situația de a cunoaște precis realitatea biologică, singura care ne va putea îndruma în alcătuirea programului biopolitic și ne va putea conduce în realizarea lui treptată. Ne va indica imediat pericolul, care ne amenință din punct de vedere biologic și ne va sili să luăm din timp măsuri de apărare. Acest serviciu va trebui să fie integral atât în partea materială cât și biologică concentrat la noul resort cu ramificări externe până la comună.

2. Având această bază reală, noul resort va avea îndatorirea, de a îndruma în linii mari energiile biologice ale țării acolo, unde este nevoia mai mare, va fi strategul, care în conformitate cu planul general de acțiune biopolitică va face îndrumarea energiilor în raport cu valoarea lor și cu cerințele generale, în special însă ale națiunii. El va colabora deci efectiv și la precizarea acestor nevoi, răspunzător fiind de evitarea oricărei risipe inutile de capital biologic uman.

3. Resortul vigoarei naționale va avea între atribuțiile sale și controlul, îndrumarea și ocrotirea indivizilor, cari din cauza defectelor ereditare sunt valori negative, un balast, mai mult chiar: un pericol biologic pentru națiune, ca orbi, surdomuși, imbecili, idioți psihopați, criminali etc. Datoria acestui resort va fi de a le conduce educațiunea și munca

lor în așa fel, ca să fie cât se poate de utili obștei, evitând în acelaș timp, unde e nevoie prin eliminarea lor dela procreție, periclitarea generației viitoare. In atribuțiile noului departament va intra și controlul actului de căsătorie.

4. Resortul vigoarei naționale se va îngriji în mod special de capitalul biologic uman de calitate superioară, va ocroti familiile normale ori superioare cu copii numeroși, va stabili în genere standardul de viață, condus fiind exclusiv de binele țării.

5. Va controla și va conduce în linii largi distribuirea rațională a alimentelor în interesul general al capitalului biologic uman, garantând în mod uniform condițiunile de repar-tizare, combătând specula cu acest material de prima necesitate și îndreptându-și grija în mod special asupra regiunilor insuficient aprovizionate.

6. Se va îngriji de realizarea unei educațiuni în sens național biologic, trezind și cultivând răspunderea biologică și conștiința de rasă și organizând națiunea în vederea unei validități optime și a unei rezistențe maxime din punct de vedere biologic.

7. Va conduce și va organiza educația fizică în țară și se va îngriji în colaborare cu Ministerul Agriculturii de organizarea turismului.

8. Va regula imigrarea elementelor străi-

ne, emigrațiunea, va organiza și va realiza în caz de nevoie colonizări interne, exclusiv în vederea prosperității viitoare a capitalului biologic național.

9. Va lupta contra oricărei acțiuni subversive interne, menite să dăuneze din punct de vedere biologic națiunea, încercând în acelaș timp a pune printr'un serviciu de propagandă atât în țară cât și în străinătate, valoarea biologică a națiunii în lumina ei adevărată.

Nu este aici locul de a motiva mai amănunțit nevoia acestui resort, merit să dea substratul real și directiva cea mai sănătoasă aspirațiunilor și manifestațiunilor noastre național-biologice. Pentru acela, care s'a lăsat convins de nevoia unei reforme biopolitice, care iubește mai mult națiunea decât ficțiunea înșelătoare a unui umanitarism internațional, nu este nevoie de a insista.

* * *

Este posibil că gruparea pe resorturi a problemelor, la cari ne-am referit, s'ar putea face și în alt mod. Importantă rămâne gruparea lor în cadrele programului general biopolitic, a cărui necesitate sper că s'a evidențiat în deajuns.

Și acum câteva precizări asupra acestui program biopolitic, ale cărui detalii reies din observațiile noastre anterioare. *Programul*

general biopolitic, a cărui țintă și esență este o evoluție prosperă biologică a capitalului uman, fixează pentru fiecare ramură de activitate partea corespunzătoare acestui scop și totodată și calea, care trebuie urmată. Cum acele legi biologice, schițate și în broșura noastră asupra *Igienei Națiunii*, numai în întregimea lor pot duce la rezultat, precum suprimirea ori chiar numai nerespectarea uneia dintre ele atrage după sine cu siguranță o deraiare a evoluției, evident că și programul biopolitic numai pus în realizare integral poate duce la ținta vizată fără perturbări și pierdici. Compromise aici nu sunt posibile. Reiese însă încă din cele spuse anterior, că biopolitica nu este o politică militantă, nu are scopul, de a se erija ca singurul salvator în orice condițiuni, ci constituie numai fundamentul, pe care abia se poate realiza din concurența principiului individualist și social, armonizate, frânate și acomodate nevoilor reale biologice, adaptarea cea mai potrivită situațiunii actuale și deci singurul progres dezirabil în contact continuu cu realitatea. Biopolitica deci nu concurează individualismul ori socialismul cu tendința eliminării lor, ci le dă numai suportul real, biologic, care evită devieri și exagerări inutile, însă inerente unei evoluții necontrolate și unilaterale a acestor principii. Reiese mai departe, că nici sistemele politice individualiste ori sociale nu pot avea

menirea și deci dreptul, de a fi ori a se considera ca sisteme cari singure, deci excluzând pe celelalte, ar putea corespunde tuturor nevoilor și deci a garanta evoluția dorită. Abia din colaborarea ori coordonarea principiului biologic, individualist și social poate rezulta evoluția optimă. Mai precis: biopolitica fiind singura bază posibilă a întregii organizații colective umane, ea trebuie să devină o conștiință generală, o nouă concepție de viață, care odată stabilită, în mod automatic va dirija spre singura cale admisibilă din punct de vedere biologic tendințele totdeauna concurente individualiste și sociale și va garanta echilibrul necesar și dictat de nevoile reale biologice.

În ce mod vom putea asigura realizarea programului biopolitic? Voi insista mai târziu asupra necesității unei educațiuni, a unei propagande cât se poate de intense cu scopul, de a asigura colaborarea tuturor la susținerea, apărarea și realizarea aceluși program. Va fi însă necesar în afară de aceasta ca în cadrele conducerii Statului să se institue garanții suficiente, pentru a îndruma activitatea resorturilor în direcția biopolitică, a controla legislația și a o conforma prescripțiilor aceluși program și în fine pentru a conduce și a asigura realizarea lui treptată și prudentă. Această garanție o vedem în instituirea unui *Consiliu suprem biopolitic* — în

locul actualului Consiliu superior legislativ — cu atribuțiile amintite de îndrumare și de control efectiv și mai departe în *modificarea* ori mai bine în refacerea completă a *constituției, care nu poate fi altceva decât fixarea cadrelor programului biopolitic*. În acest mod constituția ar deveni de fapt pactul fundamental dintre conducerea Statului și cetățeni, fixând pentru totdeauna principiile fundamentale în vederea asigurării prosperității biologice al acestora.

Aceste principii de bază vor fi în primul rând de natură biologică. Se va fixa îndeosebi dreptul națiunii într'un Stat național, al patriei într'un Stat mixt, de a i se garanta în mod absolut ridicarea nivelului biologic și calitativ și cantitativ din generație în generație și în acest scop se va pune familia în centrul preocupărilor biologice. Familia este focarul generator de noi energii pozitive atunci, când a rămas scutită de defecte ereditare și de influențe ale mediului extern fizic și social, ea însă în lipsa unei protecțiuni și îndrumări conștiente biologice poate deveni un izvor de degenerare, de valori negative pentru națiune și patrie. Individului i se va fixa dreptul de a se putea desvolta și valida liber în raport cu calitățile sale biologice, cu restricțiunile impuse în vederea scopului principal al prosperității generale și în primul rând naționale. Acestei prosperități i

se vor subordona și spre ea vor tinde toate manifestățiunile principale din cadrele Statului în sensul schițat anterior, începând cu sănătatea publică până la problemele externe ale Statului.

Problema democrației.

Data fiind inegalitatea biologică și îndeosebi intelectuală și morală dintre indivizi, dată fiind și stratificarea societății după dezvoltarea acestor calități a priori nu se poate accepta o democrație, care să egaleze pe toți în drepturi, în răspunderi și în datorii și în special să declare pe toți capabili de a participa efectiv la cârmuirea țării, la rezolvirea celor mai complexe și mai grave probleme politice. Invocarea unei atari democrații este o nesinceritate conștientă ori documentul unei lipse complete a simțului realității. O atare democrație este identică cu exploatarea maselor înșelate printr'o mână de conducători politici, o oligarhie mai brutală decât altele și care deviază ușor spre anarhie ori alte extreme.

Democrația adevărată nu pretinde această imposibilitate, ci lasă, ca țara să fie cârmuită de interesele tuturor, deci ale întregii populațiuni a țării. Dacă până acum aceste interese au fost aproape exclusiv de natură economică, de aici încolo ele vor trebui să fie

în primul rând biologice. Iar în ce privește participarea individului la treburile publice, aceasta se va dicta de calitățile biologice, de gradul de pricepere al fiecăruia, un grad rezultat din dispozițiuni moștenite, din educație și experiență socială. Nu va fi nevoie de o pregătire specială, de o specializare în vederea acestei participări generale la treburile publice. Specialistul, competența avansată și deci diferențiată unilateral își are locul acolo, unde e vorba de o muncă de detaliu în domeniul acelei specialități. În judecarea unei probleme mai generale, în aflarea de soluțiuni simple și imediate, la care colaborează mai sigur un simplu raționament nepreocupat, specialistul cu sentimentul lui de răspundere până în extrem, cu scrupulozitatea lui exagerată și tendința de a complica cele mai simple situațiuni în afară de specialitatea sa prin obiecțiuni și speculațiuni inutile, este de multe ori mai puțin potrivit pentru a judeca probleme mai generale și a afla soluțiuni simple și imediate decât un simplu cetățean numai cu cunoștințe elementare. Pentru a evita însă cea mai mare pacoste a democrației, exploatarea maselor prin conducători de rea credință și pentru a ridica totodată valoarea și efectul colaborării mai generale, trebuie să cerem și aici educațiunea obligatoare a tuturor pentru cunoașterea și respectarea nevoilor biologice individuale și publice, deci educa-

fiunea spre acea răspundere biologică, care este cel mai sigur și mai sincer conducător în viață.

Dreptul de participare la vot trebuie să i se dea fiecăruia, care este în stare de a lua o hotărîre independentă, indiferent de sex. Rezultatul va reda cu atît mai sincer realitatea opiniei publice, cu cît votarea va fi mai puțin influențată. Dreptul de a fi ales, deci selecționat pentru participarea efectivă continuă și cu răspundere imediată la conducerea trebilor publice, va trebui însă limitat, deși în cadre largi, la vîrsta potrivită și la capacitatea reală pentru o muncă obștească, la calități biologice, cari sunt cel puțin medii, dacã nu superioare. Aici cunoașterea nevoilor publice și interesul pentru binele obștesc ar trebui să fie mai evidente, ca să nu se ajungă pentru cea mai importantă și mai plină de răspundere operă de conducere la o nouă masă neselecționată, contraselecționată chiar, inferioară masei cetățenilor în ceea ce privește prudența și independența raționamentului. Mai simplă poate ar fi alegerea reprezentanților pentru sfatul țării pe profesii ori grupuri de profesii. Dar cred că această soluțiune nu ar fi cea mai potrivită pentru simplul motiv, că ori unde se întîlnesc interese prea limitate și prea concentrate, învinge cel mai tare și nu calea medie rezultată din concesiuni dictate de binele general. Participarea experților

la această operă s'ar putea asigura în alt mod, fără a periclita interesele profesiunilor și îndeosebi obiectivitatea atât de necesară hotărârilor cu răsunet general.

Problema feminismului.

Înainte de a termina cu această problemă credem util a lămuri din punct de vedere biologic problema feminismului, a participării active și egale a femeilor la treburile publice. Dacă chiar între bărbați inegalitățile biologice determină diferențe în drepturi și datorii, cu atât mai mult aceste deosebiri trebuie să existe între bărbat și femeie. Inegalitatea aici nu rezidă numai în caracterele sexuale secundare. Femeia în toată constituția ei fizică, intelectuală și îndeosebi sufletească, în întreaga ei alcătuire biologică, deci și în destinația ei în viață, diferă în mod fundamental, specific de bărbat. Bărbatul este elementul productiv, disciplinator, individualist, cu o prevalare a capacității intelectuale și tendința de a-și cheltui activitatea în afară, spre apărarea și susținerea focarului familiar; femeia este elementul receptiv, supus, social-altruist, cu o prevalare a capacității sufletești și cu scopul de trăi pentru educațiunea morală, pentru aprofundarea intimității focarului familiar. Bărbatul care-și îndreaptă grija spre viitor, femeia care salvează comori din trecut pentru

binele familiei sunt două elemente, cari se întregesc, cari abia unindu-se au dreptul biologic de existență și cari independente în mod forțat deviază în unilateralitate și declin. Această întregire deci nu este necesară numai pentru actul procreării, ci pentru viața întreagă. Gândiți-vă numai la o familie orfană de mamă și vă veți da imediat seamă de rolul esențial al femeii, de toată importanța ei covârșitoare; deasemenea o familie orfană de tată este în mod esențial și ireparabil mutilată. Să nu uităm, că o familie nu este completă și își pierde dreptul de existență ca atare neavând copii, asupra cărora să se îndrepte toată grija, toată activitatea atât de diferită și totuș armonică a părinților. Părinții fără copii nu sunt părinți. Ar fi ca și o concurență continuă a unui principiu individualist și social fără rost, fără prezența principiului biologic, cari le motivează existența și le armonizează.

Așa fiind, cine ar mai putea vorbi de o inferioritate a femeii față de bărbat, cine ar mai risca erezia, de a-i măsura cu aceeaș măsură, cine s'ar mai putea gândi a înlocui vre-odată bărbatul prin femeie ori invers? Este drept, că la începutul evoluției ontogenetice embrionul este bisexual și că și mai târziu, pentru toată viața, cu toată diferențierea ca sexe distincte, totuși mai aflăm încă la femei rudimente de caractere psihice mascu-

line, precum și la bărbați găsim resturi de însușiri femeiești, rudimente cari au în viață scopul de a contrabalansa o specializare, o diferențiere feminină ori masculină prea exagerată. Aceste rudimente deci nivelează numai extreme fără a fi în stare, de a modifica rostul diferit al sexelor. Ori familia, celula generatoare a națiunii, pentru care spermatozoidul și ovulul nefecundat sunt numai stadii premergătoare, fără rost individual și din a căror unire se naște nouă viață și noi speranțe, familia monogamă, unica indicată din punct de vedere biologic, ne servește ca model pentru organizarea colectivității, fie naționale, fie politice superioare. În familie avem — și trebuie neapărat să avem — un tată disciplinator, care asigură în afară existența și siguranța, o mamă, care făurește caracterele și asigură puritatea și evoluția firească internă a familiei și copii nediferențiați încă, speranța viitorului, pentru cari se cheltuiește toată grija și activitatea părinților. Întâlnim deci aceste trei principii inseparabile, viabile numai în armonie: individualist, social și biologic, unite în vederea prosperității perpetue biologice a familiei. Așa trebuie să aflăm și în cadrele patriei pentru *poporul-copil* încă nediferențiat, *un tată* disciplinator, care îi garantează existența în afară și care este Statul cu organizația sa centripetală cu caracter inerent mai mult masculin și *o mamă*, care îi

dă țăria internă, educațiunea morală, care-l ocrotește cu toată dragostea și care este Societatea cu caracter predominant feminin. Așa precum în familie bărbatul și femeia se întregesc și se completează în mod necesar în toată activitatea lor, în toate hotărârile, precum prezența și concursul ambilor deabia garantează o evoluție firească, așa și în Stat organizațiunea disciplinatoare masculină și cea socială feminină trebuie să se întâlnească, să se întregească la fiecare pas, pentru o operă, care abia unindu-le contribuția, este firească. Și când vorbim aici de Societate, înțelegem pe toți aceia, cari diferențiându-se au ieșit din popor, au devenit adulți și au posibilitatea economică, culturală și datorია morală, care îi unește, de a munci pentru binele poporului, care le-a făcut posibilă ascensiunea.

O patrie, în care îndatoririle biologice ale Statului nu sunt pricepute, în care poporul nu-și are părintele care să-l conducă prudent și să-l aperse în evoluția sa este tot așa de greșit alcătuită, tot așa de bolnavă, ca o patrie în care Societatea nu-și pricepe și nu-și îndeplinește rolul de mamă. Inșă este condamnată la declin sigur acea patrie, acea națiune, care nu mai dispune de singura nădejde a viitorului, de singurul izvor dăcător de viață, generatör de noi generațiuni, de un popor-copil încă nediferențiat. Este ca și o

familie fără copii ori adolescenți, fără speranța de strănepoți. Pentru o atare familie, națiune ori patrie toată tradiția glorioasă a unei vieți trecute, toată bogăția economică și culturală agonisită prin sacrificii enorme va avea numai valoarea unei gloriole istorice, a unei cununi frumoase pe mormântul apropiat și va cădea pradă unor moștenitori străini de sânge.

Poate înțelegeți acuma rolul femeii în familie, în națiune și Stat, rolul, care și-l poate îndeplini numai ca femeie, mândră și conștientă de toată comoara calităților feminine, cu care a caracterizat-o natura.

Constatările acestea, modelul familiei, ne indică precis rolul care-l poate avea și care trebuie să-l aibă femeia în executarea și conducerea treburilor publice. Femeia trebuie să aibă vot hotărâtor în toate chestiunile, cari privesc ori ating însuși existența colectivității, mai departe în educațiune, în ocrotire și în gospodăria internă și e bine să i se rezerve vot consultativ în rezolvirea tuturor celorlalte nevoi, cari se ivesc ori se pot ivi în viața unei colectivități ca într'o căsnicie. *Femeia va participa deci în mod efectiv la conducerea destinelor, la satisfacerea nevoilor colective, fie comunale, județene ori de Stat. Această participare însă nu o va putea îndeplini în aceeași extensiune ori intensitate ca bărbatul pentru motivul, că femeia este ocrotitorul, cimentatorul principal al familiei*

și în primul rând în sarcina ei cade grija pentru puritatea și evoluția firească a acestui focar unic în importanța lui pentru viitor.

O întrebare importantă este, dacă participarea la vot să se facă identificând femeia cu bărbatul, încând dorul de a contribui cu răspunderea proprie la binele obștesc în marea concurenței brutale, fără considerațiuni în lupta dintre bărbați, ori dacă nu este mai util, de a-și păstra independența și individualitatea și de a crea o organizațiune proprie feminină, care în plină conștiință de răspunderea dictată de calitatea de femeie și de mamă să participe la vot și la hotărâri. Păstrarea și apărarea geloasă a ființei feminine în toate manifestațiunile particulare și publice este singura garanție a unei autorități reale și efective și nu împănarea cu aspirații străine de fire, cece ar însemna pierderea ființei și a valorii proprii. Dorim egalitate, însă păstrând ființa, energiile și aspirațiunile caracteristice sexelor și indispensabile pentru o evoluție firească. Dorim o organizațiune feminină puternică și conștientă în cadrele Statului, care să poată valida însușirile de mamă, indispensabile pentru binele public, care să mențină balanța principiilor totdeauna concurente și care să lupte pentru asigurarea purității biologice. Odată această organizațiune făcută, ușor se va putea realiza, ca să se ajungă la

o rezolvire optimă a problemelor de interes obșteșc prin participarea femeilor, ca exponente conștiente de rostul lor.

Organizarea societății.

Organizarea societății va avea ca nucleu această organizațiune feminină. Ea va fi națională și va completa activitatea Statului în toate problemele, în deosebi însă în educațiune și ocrotire în mod sistematic și priceput. Importanța deosebită, care am atribuit-o activității Societății, care nu numai că va întregi, dar în unele direcții va trebui să concureze chiar activitatea Statului, impune o organizațiune cât se poate de perfectă și puternică. Și această activitate se va depune pe baza programului general biopolitic și va trebui să aibă o conducere unică, o ramificare după problemele cele mai importante, o specializare, însă în vederea aceluiaș scop, eluțat prin cooperăția armonică a tuturor. Deci va trebui să dispară multiplele uniuni, reuniuni, societăți, asociațiuni de cari se află azi aproape în fiecare comună mai multe, organizațiuni independente, urmărind scopuri, care rar se pot armoniza și cari în urma unei activități, depuse din sentiment de milă ori generozitate și nu din obligațiune, fără pricepere și fără perseveranță, conduse de interese restrânse, evident că sunt de puțină impor-

tanță generală, ori pot avea chiar urmări direct opuse intereselor biologice ale națiunii. Este trist, că trebuie să constatăm, că chiar și societăți mari, la aparență bine organizate, dispunând de forțe personale și resurse materiale considerabile, se cred îndreptățite să-și bazeze activitatea lor socială, de ocrotire, exclusiv pe sentimentul de milă și bună intenție. Însărcinate din partea Statului d. e. cu protecția copiilor părăsiți, se achită de această îndatorire fără sentiment de răspundere, fără cea mai elementară pregătire. În loc ca prima lor grijă să fie de a cunoaște nevoile reale biologice ale copiilor încredințați lor, a le acomoda educațiunea și a-i îndruma într'acolo, unde pot fi mai utili națiunii, în loc să li se dea copiilor libertate, aer, spațiu, un focar familiar cu casă, curte și cu micile comori și evenimente oricât de modeste, dar indispensabile pentru evocarea și dezvoltarea individuală a calităților lor, se închid sărmanii desrădăcinați în instituțiuni, unde li-se sugrumă orice dor de inițiativă și toată bucuria emanată din conștiința valorii proprii printr'o educație nepriecută, fără individualizare, pentruca apoi slăbiți ca fizic și caracter, să devină valori negative în corpul națiunii. Nu este aici locul de a arăta cu date precise rezultatul deplorabil al acestei activități de ocrotire. Acest rezultat se arată oricui se interesează de problemă cu oarecare pricepe-

6*

re și obiectivitate. Nici nu intenționez, să mă îndoiesc de toată buna intenție a acelorora, cari conduc și execută această operă cu multă risipă de energii. Dar trebuie să se știe odată, că concursul, pe care trebuie să-l dea Societatea Statului, nu este o chestie de milă ori de generozitate ci o sfântă datorie, un obligament absolut și că este o crimă față de națiune, de a experimenta fără bază științifică, fără sistem, fără sentiment de răspundere, pe cel mai scump capital, de care dispune țara: pe om. Faptul că acei sârmani sunt avizați la ocrotire, nu ne dă acel drept.

Activitatea Societății deci va trebui să se depună într'o singură organizațiune, ramificată după problemele mai importante; ea va trebui să se bazeze pe cunoașterea precisă științifică și practică a problemelor și să se depună din datorie și nu din milă, cu toată perseveranța și seriozitatea dictată de răspunderea biologică.

În plus însă Societatea se va diferenția esențial de munca biurocratizată în cadrele organizațiunii administrative a Statului, printr'un continuu aport de entuziasm, inițiativă, vederi largi, suflet și prin sinceritatea care-i va caracteriza activitatea.

Problema proprietății individuale.

Înainte de a trece la problema finală, la educațiunea biopolitică, intercalăm încă câteva

cuvinte asupra problemei proprietății individuale. La prima vedere se pare un act de dreptate, de necesitate biologică, realizarea principiului, ca fiecare să se poată afirma din punct de vedere economic în raport direct cu calitățile sale biologice, cu valoarea productivă a acestor calități. Aceasta o și pretind o serie de sisteme politice, evident în contul dispozițiilor libere a individului asupra proprietății sale. Din punct de vedere biologic ar fi de dorit, ca neajunsurile economice să nu fie piedici inutile pentru validitatea elementelor dotate cu calități bune și pe de altă parte ca avantajii economice să nu perpetueze inutil propagarea ori chiar activitatea distructivă a unor elemente defectuoase, epuizate, fără perspective pentru refacere. Dacă însă considerăm munca ca o necesitate biologică și concurența ca mijlocul cel mai eficace pentru selecționarea valorilor, dacă pe de altă parte vedem efectul dezastruos și nivelator în minus al tendințelor de socializare exagerată și de comunizare, atunci trebuie să ne întrebăm, dacă realizarea acestor tendințe nu ar duce în mod precipitat la declin.

Desigur, că trebuie să fim contra inviolabilității averilor nemuncite, nu moștenite, ci acaparate prin exploatare de situațiuni create de alții ori a bunei credințe inerente stării de nediferențiere a maselor. Nu se poate admite, ca de ex. averi câștigate prin fraudă, prin

speculă cu teren, cu ori cu alte valori date direct de natură, să se piardă pentru binele obștesc, servind valori biologice negative și parazitismul social.

Dar chiar și averile câștigate prin muncă trebuie să-și piardă intangibilitatea atunci, când prin extensiunea lor prea mare desechilibrează situația normală economică în dauna unei mase de valori biologice pozitive, fără posibilitatea de validitare.

De de altă parte trebuie să se mențină inviolabilitatea dreptului de proprietate a averilor moștenite, câștigate prin munca de generații selecționate, cari ca elemente biologice superioare cu tot dreptul pot rămâne scutite de o concurență inutilă, pentru a fi puse în serviciul validității obștești.

Din scurta noastră expunere asupra acestei probleme deosebit de importante reiese deja, că *limita dreptului proprietății individuale trebuie fixată acolo, unde aceasta devine un pericol ori chiar o daună pentru vigoarea biologică a națiunii.*

Academiile biopolitice.

Am accentuat de atâtea ori, că expunerea noastră a trebuit să se limiteze la lămurirea foarte sumară numai a câtorva din problemele principale din viața de Stat în lumina postulatelor biopolitice. Viitoarele broșuri vor

detalia ceea ce aici s'a schițat numai ori ceea ce derivă încă din principiile stabilite. Suntem și noi convinși, că aceste postulate nu se pot realiza de azi pe mâne, cu atât mai mult, cu cât dușmanii noii concepții biologice azi sunt enorm de tari, atotputernici aproape și nu vor ceda, nu vor admite o deșteptare, care să le zădărnicească executarea unui program, care duce prin declin biologic la degenerare, însă pe o cale plină de perspective seducătoare, de plăceri înșelătoare, de o activitate comodă, lașă și lipsită de orice legătură cu trecutul și cu viitorul, ferită de presiunea sentimentului de datorie și răspundere biologică. Individualism brutal, tendințe sociale dușmane valorilor biologice superioare, în lupta lor pentru acaparare de bunuri materiale sunt egal de dăunătoare capitalului biologic uman.

A mai aștepta însă mult timp cu fixarea și realizarea programului biopolitic, a lăsa în grija sorții, a evoluției neinfluențate introducerea lui, ar însemna să pierdem ultima ocaziune, când s'ar putea încă începe realizarea cu șanse de succes printr'o operă, care trebuie să înceapă deodată prin reforme prudente și printr'o educațiune specială, în vederea realizării definitive cât se poate de apropiate. Se cere deci o educațiune specială pentru toți aceia, cari au în grija ori sub influența lor soarta ori evoluția biologică a capitalului

uman, ori cari se interesează în mod serios de acea soartă, pentru ca prin ei și activitatea lor, prin școală apoi și printr'o propagandă generală să se ajungă la generalizarea principiilor biopolitice și la fixarea conștiinței, a răspunderii biologice generale.

Pentru a nu veni însă numai cu sugestțiuni și mai ales pentru a avea o bază științifică și un control continuu și expert al evoluției biologice, ne trebuiesc instituțiuni speciale, cari să studieze fundațiunile biologice ale țării, să schițeze evoluția viitoare a capitalului ei uman și să precizeze principiile biologice hotărâtoare pentru fiecare ram de activitate în Stat. Ele vor colabora la fixarea și controlul realizării programului biopolitic și vor servi ca organe tehnice de control și îndrumare a întregii activități biopolitice, o activitate, care nu mai poate fi lăsată în grija unei administrații fără competență. Aceste instituții bazate pe studiul realității, acomodând rezultatele științei moderne nevoilor reale, vor fi instituțiuni de o importanță practică covârșitoare și se vor putea însărcina ușor cu educațiunea biopolitică specială, cerută de urgență pentru introducerea și realizarea programului biopolitic.

Azi nu avem instituțiuni de felul acesta. Diferitele facultăți ale universităților noastre, fără contact între ele, cu discipline și institute, cari și ele duc o viață complet indepen-

dentă, cu scopuri științifice, cari vizează adevăruri generale, cu o activitate didactică academică, care și ea se ține departe de nevoile reale, aceste instituțiuni, cari nu admit o transformare în sensul biopoliticei, nu-și vor putea modifica activitatea nici în viitor. Și nici nu se poate altfel! Chiar și facultățile de medicină nu pot lua locul instituțiilor cerute de noi, pentru simplul motiv, că sunt create pentru alte scopuri, individuale în primul rând, aproape exclusiv terapeutice și limitate la studiul și tratamentul de boli, de organe bolnave, aproape indiferent de individ, și cu atât mai puțin interesate în biologia, patologia și igiena socială ori a națiunii. Facultățile de medicină în afară de aceasta în partea preventivă nu au contactul imediat cu practica, nu influențează deci în mod direct această practică și le lipsește simțul realităților mărunte, atât de hotărâtoare în viață. Dar facultățile de medicină nu ar putea îndeplini rolul biopolitic și din motivul, că organizarea lor este absolut insuficientă pentru acest scop, așa încât a improviza instituțiile cerute de noi, împrumutând din instituțiile universitare existente tot personalul și materialul necesar, ar însemna să faci o operă negativă și chiar să periclitizezi existența biopoliticei printr'o atmosferă neprielnică și printr'o activitate fără coeziune, fără răspundere biopolitică.

Aceasta reiese și din următoarea schiță sumară a organizării unei academii biopolitice.

Academia biopolitică va trebui să dispună de următoarele posibilități tehnice și didactice:

Discipline, cursuri: Lucrează prin:

I. *Introductive*

Biologie generală	Laborator
Sociologie biologică	Seminar, anchete
Istorie biologică	"
Filozofie biologică	"
Psihologie	" și anchete
Teoria politiceii	"

II. *Igiena externă*

Epidemiologia și profilaxia boalelor infecțioase	Spital, laborator, echipe
Tehnologia sanitară	Laborator, consultațiuni, serviciu extern
Controlul alimentelor și al băuturilor	Laborator, serviciu extern
Igiena industrială	Spital, laborator, serviciu extern
Igiena școlară	Dispensar, anchete

III. *Igiena socială*

Boli venerice	Dispensar, anchete, labor.
Tuberculoză	" " "
Alcoolism	" " "
Cancer	" " "

IV. *Biologia și Igiena Națiunii*

A) *Calitativă și cantitativă*

Biologia națiunii	Labor., anchete, seminar
-------------------	--------------------------

Eugenia negativă	Anchete, seminar
Eugenia pozitivă	" "
Combaterea mortalității infantile	Dispensar, anchete
Problema populației	Seminar

IV. B) Urmărirea și validitatea capitalului uman

Urmărirea evoluției fizice	Laborator, seminar
Urmărirea evoluției intelectuale și morale	" "
Indrumarea profesională	" "
Organizarea muncii	" " anchete
Problema așezărilor	Seminar, atelier

V. Demografie și statistică Seminar

VI. Educația biologică

Prin familie, școală, artă și presă	Seminar
Religia și capitalul biologic uman	"
Educația fizică	Institut
Educația națională	Seminar

VII. Economia materială și capitalul uman

Politica economică și capitalul uman	Seminar
" financiară " " "	"
" agrară " " "	"

VIII. Justiția și capitalul biologic uman Seminar

IX. Organizarea biopolitică

Constituția și capitalul biologic uman	Seminar
Administrația publică (comunală, județeană etc.) și capitalul biologic uman	"
Organizarea biopolitică în Stat și Societate	"
Organizarea sănătății publice	"
Asigurările sociale	"
Legislația biopolitică comparată	"

X. Institut de propagandă
(muzeu, ateliere pentru materialul didactic)

Bibliotecă
Amfiteatre
Tipografie
Internet

Nu am notat anatomia, fiziologia, patologia umană, discipline, cari se pot învăța la facultatea de medicină.

Schița noastră de organizare are numai scopul, de a orienta și în special de a evidenția necesitatea academiei biopolitice, o necesitate, care desigur că va fi pricepută în toată urgența și importanța ei numai de aceia, cari sunt pătrunși de nevoia unei biopolitici în general.

Variatatea foarte mare de studii, motivată de altcum și prin aspectele multiple ale problemei biopolitice, este necesară și pentru a putea corespunde nevoilor practice ale diferitelor categorii de elevi, cari vor urma acele academii și în special și pentru a corespunde nevoilor reale biopolitice, pentru a căror satisfacere — cum am accentuat — academia biopolitică va fi o autoritate de control și îndrumare.

Academia biopolitică va fi frecventată de igienisti și medici, pentru a se specializa în anumite ramuri ale biopolitice, de surori de ocrotire, cari își vor face acolo întreaga educațiune, de pedagogi, ingineri, arhitecți, ma-

gistrați, pentru a-și complecta studiile în mod obligator, de funcționari administrativi, prefeți, primari etc., cari își vor primi aici calificația, de politicieni și în fine de toți aceia, cari au însărcinarea ori obligațiunea morală de a colabora în vederea prosperității capitalului biologic uman.

Țin să accentuez încă odată, că academiile noastre nu sunt numai școli de igienă, ci de biopolitică și mai departe că pe lângă îndatoririle didactice, cari se vor îndeplini în cel mai intim contact cu realitatea, vor avea un rol practic de conducere, control, îndrumare și vor garanta în realizarea programului biopolitic o evoluție îndrumată de cea mai intimă colaborare dintre știință și practică.

Academiile biopolitice vor fi principalele focare, cari vor răspândi și vor vulgariza cunoștința nevoilor biologice ale capitalului uman și a importanței și modului de a le satisface.

Incheiere.

Am ajuns la sfârșitul expunerii, prea scurte ca să convingă în detalii. Dar sper, că mi-a reușit cel puțin să evidențiez nevoia unei noi orientări în viața individuală, a familiei, ca și în viața de Stat, punând răspunderea biologică la baza întregii activități și organizațiuni.

Sper că mi-a succes a arăta, că politica

sanitară de până aici nu este identică cu biopolitica, că este numai o parte a ei, importantă ce e drept, centrală, dar departe de a satisface toate nevoile biologice ale capitalului uman. Și este mai departe evident, că nu ne putem îndestuli cu faptul, că toate resorturile vor da atenție, se vor ocupa și cu rezolvirea problemelor de natură sanitară, ci trebuie să prefindem, ca prosperitatea biologică a capitalului uman să fie pentru toți preocuparea principală, unica țință a tuturor manifestațiunilor în cadrele Statului, având la bază un unic program de activitate. Abia așa întrevădem asigurată calea spre o prosperitate biologică, singurul fundament real, firesc și solid pentru orice muncă creatoare, pentru a ajunge optimul dorit în orice fel de producțiune.

Este biopolitica o utopie? Desigur că nu! Spre ea se îndreaptă în alte țări — conștient ori inconștient — o reacțiune puternică contra stărilor dezastruoase de azi. Ar fi și extrema greșală dacă nu ne-am trezi la o răspundere biologică, cu toate că vedem pericolul care ne amenință și avem mijloace pentru a-l preveni. A simți nevoia acelei răspunderi și a încerca o realizare ori cât de modestă, este primul pas hotărâtor spre un viitor mai bun.

Ceeace ne trebuie pentru viitorul apropiat, este o conducere a țării, care pătrunsă de importanța prosperității biologice a capi-

talului uman, să precizeze programul de ansamblu și să-l pună la baza întregii organizațiuni și vieți publice. Odată realizat acest postulat, *evoluția optimală se asigură, având la bază principiul național biologic, prin continua concurență, opoziție și armonizare dintre principiul individualist și social.*

Va fi însă necesar, ca toate partidele, cari vreau binele națiunii și al patriei, să accepte ca bază a programelor lor principiile biopolitice.

Biopolitica este o nouă știință, care își merită independența în urma importanței covârșitoare, care întrece importanța economiei politice. A da acelei științe tot concursul și a ajuta din toate puterile realizarea postulatelor ei, este o datorie supremă a fiecărui dintre noi, care nu din fățarnicie, ci din adâncă convingere și din un sentiment de datorie vrea să contribuie la propășirea națiunii și a patriei.

Iar pentru „Astra“ noastră, ca și pentru toate așezămintele cu scopuri cultural-naționale, nu văd o altă țintă și o altă îndatorire mai urgentă și mai importantă, decât a se pune integral în serviciul prosperității biologice a capitalului uman național.

Înainte de toate însă medicii vor trebui să devină cei mai fervenți și convinși adepți și propagatori ai biopoliticei, care asigură sănătății publice și profesiunii medicale rolul și importanța careli se cuvine în cadrele Statului.

CUPRINSUL :

	Pag.
INTRODUCERE	5
Directive biopolitice pentru activitatea departamen- telor ministeriale	19
Ministerul Sănătății publice	20
„ lucrărilor publice	23
„ muncii	25
„ instrucțiunii publice	31
„ cultelor și artelor	39
„ industriei și comerțului	42
„ finanțelor	44
„ agriculturii	49
„ justiției / Central University Library Cluj	52
„ de interne	54
„ comunicațiilor	60
„ de războiu	60
„ de externe	64
„ vigoarei naționale	66
Programul general biopolitic	69
Problema democrației	73
Problema feminismului	76
Organizarea Societății	82
Problema proprietății individuale	84
Academiile biopolitice	86
Incheiere	93
Cuprinsul	96